

๑

เสียงวี๊ดของกาต้มน้ำทำให้ชายหนุ่มที่กำลังสาละวนอยู่กับการหั่นมะเขือเทศวางมีดในมือลง เขารีบก้าวไปปิดสวิตช์เตาไฟฟ้า ก่อนหยิบถ้วยเซรามิกสองใบออกมาวาง ฉีกกาแฟสำเร็จรูปสูตรธรรมดาแล้วเทลงในถ้วยที่มีลาย 'LO' กับสูตรไดเอตที่ใช้สารให้ความหวานแทนน้ำตาลลงในถ้วย 'VE' หยิบช้อนใส่ลงไปถ้วยแต่ละใบแล้วคนด้วยมือซ้ายและขวาข้างละถ้วยก่อนจะยกไปวางยังโต๊ะไม้สี่เหลี่ยมจัตุรัสซึ่งนั่งได้เพียงสองคน

นาฬิกาแขวนผนังทรงกลมสีขาวยาวเวลาหกโมงเช้าตัดกับวอลล์-เปเปอร์ภาพถ่ายของหญิงสาวที่ปรับแต่งมาเป็นสไตล์ปีศาจตามแบบฉบับของ Andy Warhol ซึ่งเขาให้เพื่อนสนิทที่ทำงานด้านกราฟิกช่วยออกแบบเพื่อเป็นของขวัญหลังจากคบหากันพักใหญ่ แม้ว่าจะแลกมาด้วยการถูกโกรธหลังจากนั้น ข้อหาปรับแต่งห้องของเธอโดยพลการ แต่สุดท้ายเธอก็ชอบมันมากกว่าวอลล์เปเปอร์จากภาพถ่ายชาวดำของตัวเอง

“ได้เวลาโยคะรับอรุณแล้ว”

หญิงสาวใช้เวลาอยู่ในห้องนอนมากที่สุดเมื่อเทียบกับห้องอื่น ในเวลา

เข้าริมประตูกระจกติดระเบียบจะเป็นที่ปฏิเสธโยคะชั้นดี ส่วนเวลาค่าบางครึ่ง เขากับเธอจะเปิดประตูบานนั้นรับลมแล้วนั่งดื่มไวน์หรือเบียร์เย็นๆ ด้วยกัน ก่อนจะกระโดดขึ้นไปนอนบนเตียงเมื่อเมาได้ที่ แต่มาพักหลังหญิงสาวดเครื่องดื่มแอลกอฮอล์จึงทำให้กิจวัตรนี้ขาดช่วงไป

แต่มันเพิ่งจะกลับมาเมื่อวานนี้เอง เขากับเธอถือโอกาสฉลองเรตติงตอนจบของละครที่แสดงร่วมกันเป็นการส่วนตัว

“เข้าแล้วเหรอ” เสียงของเธอแว่วเรีย ร่างกายที่ซุกอยู่ในได้ผ้าห่มสีขาวไม่ขยับเขยื้อนแม้แต่น้อย

“จะเลยเวลาโยคะแล้วมี” กันต์บอกมีนาคมพร้อมกับเปิดผ้าห่มสีเข้มให้แสงส่องเข้ามา “ตื่นเร็ว”

เขานั่งลงข้างเตียง วางมือลงบนสะโพกซึ่งอยู่ใต้ผ้าห่มของคนที่กำลังนอนตะแคงหันหลังนั่งอยู่แบบเดิม

“ช่างโยคะเถอะ” หญิงสาวบอกเบาๆ ไม่สนใจแม้ว่าเขาจะเริ่มลูบไปตามเนื้อตัว และเลื่อนมือขึ้นมาจนถึงหัวไหล่แล้วเวียนตัดกับสายเดี่ยวของชุดนอนสีดำก่อนจะก้มลงไปจูบอย่างจงใจก่อนจะถอนตัวให้เจ้าตัวต้องพลิกตัวหันมาหา

“เราแต่งงานกันแล้วเหรอ”

คำถามของเธอทำให้เขาขมวดคิ้ว “ยัง ทำไมถามแบบนี้”

“ฉันคงฝันนะ ว่าเราแต่งงานกัน อยู่ด้วยกันเหมือนแบบนี้เลย” มีนาคมกะพริบตาซ้าๆ มองคู่สนทนาซึ่งกำลังขมวดคิ้วว่าเธอต้องการจะสื่ออะไร “แต่นานวันเข้าคุณก็เริ่มหัวล้าน...แล้วลงพุง”

กันต์ยกมือแตะกลางกระหม่อมของตัวเองเมื่อเธอเริ่มแสดงสีหน้าเหมือนจะหักห้ามไม่ให้ตัวเองสะเทือนใจ เขาแน่ใจว่ายังไม่ใช่อนาคตอันใกล้ และเขาก็ไม่มีกรรมพันธุ์นั้นด้วย

“สบายใจได้ ผมของผมนะก็ยังคงดำดี”

“ค่อยโล่งใจ” หญิงสาวยันตัวลุกขึ้นนั่งพร้อมกับยกมือป้องปากหา

เธอมองเขาซึ่งยังอยู่ในชุดนอนแล้วยิ้ม “เหมือนเราอยู่ด้วยกันมาสักร้อยปีเลย”

“เหมือนเวลาของเราอาจจะต่างกันนิดหน่อยนะ ไม่ใช่ครึ่งปีหรือไง”

“ครึ่งปีจริงๆ ด้วย” เธอยกนิ้วชี้ขึ้นมาหนีบ ท่าทางจะตื่นเต็มตาแล้วเมื่อได้ลองคำนวณคร่าวๆ ตั้งแต่ครั้งแรกที่ได้รู้จักเขา เริ่มคุยกันอย่างไม่ถูกคอบนัก ได้ทำงานร่วมกัน รวมทั้งจูบครั้งแรกที่ทำให้ได้เข้ามาครอบครองโดยที่เจ้าตัวก็เต็มใจ

“อีกอย่างคุณเป็นยายแก่ร้อยปีที่สวยเกินไป”

กัณฑ์ยิ้มเจ้าเล่ห์แบบที่เธอรู้ว่าจะต้องขยิบตัวโหม่งไปข้างหน้าอีกนิดแล้วหลับตาลงเพื่อรับสัมผัสที่ทักทายยามเช้า

“อรุณสวัสดิ์” เขากระซิบเมื่อถอนริมฝีปากออกก่อนจะจูบลงบนหน้าผากแถมให้เธออีกหนึ่งที

“อรุณสวัสดิ์” มีนาคมตอบกลับโดยที่ยังหลับตา วันใหม่ของเธอได้เริ่มขึ้นแล้วนับจากนี้

กัณฑ์กลับไปอีกครั้งก่อนจะลุกขึ้นจากโซฟาเมื่อถูกมีนาคมสะกิด เขาใช้เวลามากไประหว่างรอหญิงสาวแต่งตัวแต่งหน้า หลังจากทำธุระส่วนตัวในตอนเช้า ล้างจาน เก็บของ แต่งตัวด้วยเสื้อผ้าที่หยิบอะไรได้ก็ใส่ รวมทั้งนั่งฟังเพลงจากห้องอัดบางส่วนซึ่งยังไม่เสร็จสมบูรณ์ดี

จนเขาเบื่อ นอนรอที่โซฟาเกือบชั่วโมงเธอถึงเสร็จธุระ

“เร็วลิ เตียวฉันทายนะ นัดกับเจ็ดโมงไว้ด้วย”

“อ้อ ผมตัวเอง” เขาลากเสียงหน้าตายจนถูกคนที่เร่งหยิกเสียหนึ่งที เพราะรู้ว่าเขาประซัด และคงรู้ด้วยว่าตัวเองนั้นแหละที่เป็นต้นเหตุถึงได้ถลึงตาที่เขี่ยนaylor จนคมชัดแถมยังยกปลายหางตาจนเหมือนตาแมวกลับมา

“รีบเลย” มีนาคมย้ำแล้วฉุดเขาให้ลุกขึ้นยืน ยัดกุญแจรถของตัวเอง

ใส่มือพร้อมกับบอก “ตอนเย็นมารับฉันด้วย”

กันต์ผิวปากอย่างยินดีให้หญิงสาวควงแขนพร้อมกับชบเบาอย่างใกล้ชิด ความสวยของมินาคมมีมาตรวัดจากอาการของคนที่เดินผ่านซึ่งหันมองจนคอเกือบเคล็ด ไม่ว่าจะเป็นวดวงตาที่ยั่ววนได้เพียงการเลิกคิ้ว จมูกทรงสวยที่มักจะถูกนำไปเป็นแบบคัดลอกตามคลินิก เอวคอดขาเพรียวดูน่าสัมผัส แม้กระทั่งริมฝีปากที่มักจะถูกเติมแต่งให้แดงสวยเสมอ

นั่นเป็นสิ่งที่เขาเห็นก่อนที่จะได้สัมผัสว่าสาวสวยตั้งแต่หัวจดเท้านั้นมีมุมอื่นหลังแสงไฟอย่างไร

ที่จริงมันก็ตั้งต้นจากหน้าตาอย่างยากจะปฏิเสธ เขาเคยคิดด้วยซ้ำว่าเธอสวยเพราะมีส่วนผสมหลายเชื้อชาติ แต่เจ้าตัวก็ยืนยันว่าตัวเองนั้นดูต่างออกไปเพราะการแต่งหน้าต่างหาก

“เดี๋ยวเถอะ” กันต์เตือนเมื่อมือของหญิงสาวเลื่อนต่ำลงมาลูบสะโพกของเขา

จะว่าไปเขาเองก็ไม่เคยถามเธอเช่นกันว่าเริ่มต้นมองเขาจากตรงไหนก่อน

“จับนิดจับหน่อยไม่ได้หรอกคะ”

หรือจะเป็นกัน...

“คุณอยากจะออกจากลิปต์ไปดี ๆ ไหม” เขาย่นจมูก แต่เธอก็ยังตีกัน เขาผ่านกางเกงยีนส์เข้มอย่างไม่สนใจคำเตือนจนเขาต้องรวบตัวเธอเอาไว้ และใช้हनวดเคราที่ยังไม่ได้โกนให้เรียบร้อยอยู่กับใบหน้าสวยๆ ที่เริ่มเหยเก

“อย่างนะ ขนลุกจะแยะแล้ว”

เธอตีเขากลับพัลวันเพราะอาการบ้าจี้ ยิ่งเมื่อเขาเบนเป้าหมายไปจูบแกวคอก็ยังถูกตีหนักขึ้น เขาถึงต้องยอมปล่อยให้เธอออกจากลิปต์ก่อนที่ตัวเองจะซำในตายเสียก่อน

กันต์ขยับปากส่งจูบให้ขณะที่เธอเดินไปยังรถเพื่อนั่งฝั่งผู้โดยสาร

“นัดเจ้ทีนที่ไหนนะ”

“ติน” เธอแก้มือเล่นกฤตติน ผู้จัดการส่วนตัวที่เคยมีปัญหากันครั้งหนึ่ง แต่ก็กลับมาคืนดีกันแล้ว “อย่าไปเผยแพร่เรียกต่อหน้าเชียว ฉันไม่ช่วยด้วย ถ้าถูกวินกลับนะ”

“รู้แล้วนะ” เขากลอกตา จำได้ว่าตอนที่มินาคมกำลังมีปัญหาจากข่าววิวาทกับนักแสดงหนุ่มอดีตนักร้องนั้นอยู่ในช่วงที่เธอกำลังจะหมดสัญญาพอดี และกฤตตินเลือกที่จะทิ้งเธอให้เผชิญปัญหาตามลำพัง พอผ่านมาได้ก็มาขอปรับความเข้าใจเพื่อต่อสัญญาใหม่ ยอมกระทั่งให้มินาคมปรับเปลี่ยนการแบ่งเปอร์เซ็นต์ที่ได้รับค่าตัวที่มากขึ้น

เห็นชัดว่าความสัมพันธ์ของทั้งคู่เป็นเรื่องผลประโยชน์มาก่อน ถึงจะผิดใจกันแต่เธอก็ยอมเพราะรู้จักอีกฝ่ายมานานซึ่งง่ายต่อการทำงานร่วมกัน และเธอเป็นนักแสดง เรื่องการแสดงว่ายังรักอีกฝ่ายเหมือนเดิมไม่ใช่เรื่องยากเลย

“นี่รู้มัยเจตตินอยากมาดูคิวให้คุณด้วยนะ” เธอพูดลอยๆ

“ให้ค่ายดูให้ก็ดีแล้ว อีกอย่างผมยังไม่ได้กะจะมารีบงานแสดงเต็มตัวก็ดูเป็นเรื่องๆ ไปนั่นแหละ” เขาหมุนพวงมาลัยรถสปอร์ตที่วิ่งได้ไม่เต็มความเร็วของมันสักนิด “พวกอีเวนต์ก็ไม่ได้บ่อยแล้วด้วย ตอนนั้นก็ต้องเข้าๆ ออกๆ ห้องอัดอยู่ ไม่คุ้มที่จะมาเสียเวลาด้วยหรอก”

“ฉันก็บอกเจตตินไปแบบนั้นนั่นแหละ แต่เขาจะยืนยันจะขอให้ถามคุณให้ได้”

“แหม ถ้าผมยังเป็นนักดนตรีธรรมดาจะถามมัย”

“แหม แล้วถ้าฉันเป็นตัวประกอบ เราจะได้เจอกันไหมคะ” มินาคมทำเสียงเล็กเสียงน้อยตอนพูด เข้าใจตรงกันดีว่า ถ้าไม่ได้อยู่ในจุดที่ยืนอยู่ปัจจุบันก็คงไม่มีใครเสนอตัวเป็นผู้จัดการส่วนตัวให้หรอก

“ไม่เกี่ยวหรอก เชื้อสิ คุณกับผมยังงี้ก็ได้เจอกันเน้อไม่เคยฟังเธอ... แต่เราก็อหากันจนเจอ” เขายังคงมองทางระหว่างเริ่มฮัมเพลงเพื่อเปลี่ยนบทสนทนา

“เลียนจริง”

“นั่น...พรหมลิขิตบันดาลชักพา ดลให้มาพบกันทันใด”

“แก่มาก พอเลย” เธอตีไหล่เขา ใบหน้ายังประดับด้วยรอยยิ้มจนเขายิ้มตอบกลับไป

“อยากจูบคุณจัง” เขาพูดออกไปโต้งๆ

“เวลาคงไม่พอ อีกอย่างฉันไม่อยากทาลิปสติก์ใหม่ด้วย” มีนาคมยกมูมปากยิ้ม

กันต์รู้สึกมันเขี้ยว อยากให้รถติดนานกว่านี้อีกนิดจริงๆ

“ฝากไว้ก่อนเถอะ”

“จะคืนให้เย็นนี้แล้วกันนะ”

แค่เธอขยับตากก็ทำให้กันต์จินตนาการไปไกล หลังออกจากห้องอัด เขาจะตรงดิ่งไปรับเธอที่งานอีเวนต์เปิดตัวผลิตภัณฑ์ในห้างสรรพสินค้า กลับไปกินอาหารมื้อค่ำด้วยกัน ดูภาพยนตร์สักเรื่อง ก่อนจะจบลงด้วยการได้กอดหญิงสาวไปอีกคำคืนหนึ่ง

กันต์จอดรถเทียบฟุตพาทเมื่อถึงจุดหมาย เจ้าของรถสปอร์ตสะพายกระเป๋าแบรנדเนมใบที่ร้อยในครอบครองแล้วแต่ยังไม่ยอมก้าวลงจากรถจนกระทั่งได้หอมแก้มเขาหนึ่งที

“แล้วเจอกันนะ” มีนาคมหยิบแว่นกันแดดขึ้นมาสวมก่อนจะเปิดประตูลงไป ขณะที่เขาออกรถทันทีเพราะรู้ว่ายิ่งช้าก็ยิ่งมีแต่จะตกเป็นเป้าสายตา ทั้งที่เมื่อก่อนหากมีข่าวเขาคงจะใช้ประโยชน์จากข่าวพวกนั้นในการทำงานแต่ตอนนี้เขากลับพอใจที่จะอยู่หนึ่งๆ โดยไม่ต้องมีเรื่องร้อนใจและประคองความสัมพันธ์ไปเรื่อยๆ มากกว่า

ชายหนุ่มเหลือบมองกระจกมองหลังและพบว่ามีบางสิ่งผิดปกติ รถยนต์คันนี้ตามเขามาตั้งแต่ทางออกจากคอนโดมิเนียมที่ว่าจนตอนนี้ก็ยังขับตามมาอย่างน่าสงสัย

หรือจะเป็นนักข่าว...ชายหนุ่มคิดออกอยู่ไม่กี่อย่างเท่านั้น

๒

คำถามจากนักข่าวยังคงไม่พ้นเรื่องความสัมพันธ์ของมีนาคมกับกันต์ที่ถูกจับตามองมากขึ้นหลังจากละครปิดกล้องลงไปแล้ว แม้ตามปกติข่าวทำนองนี้จะเป็นของพระนาง แต่กรณีของนางร้ายอย่างเธอจะพลิกความคาดหมายไม่น้อย

“ข่าวขึ้นคอนโดนี่มีตอปปี้หลายครั้งแล้วนะคะ ว่ามีกับคุณกันต์อยู่ คอนโดเดียวกันจริงแต่คนละชั้นก็ไม่แปลกที่เขาจะไปที่นั่นจริงไหมคะ”

หญิงสาวสบตานักข่าวสาวซึ่งยื่นไมค์มาจ่อแบบเดียวกับคนอื่นๆ และดูเหมือนว่าจะไม่มีใครสนใจเรื่องเซมพูสูตรลดความมันบนหนังศีรษะกลิ่นใหม่ที่เพิ่งเปิดตัวเสียแล้ว

“แล้วเจอกันบ่อยมั๊ยคะ” นักข่าวอีกคนถาม

“ก็เจอกันบ้างค่ะ”

“เจอกันบ้างนี่เป็นการนัดหรือบังเอิญคะ”

มีนาคมกะพริบตาเพราะแสงแฟลช หูยงได้ยินเสียงชัตเตอร์แม้ว่าทุกคนจะเงิบรอฟังระหว่างที่เธอนับหนึ่งถึงสิบในใจเพื่อระงับความไม่พอใจ

ที่เริ่มก่อตัวขึ้นมาทีละน้อยก่อนจะยืม

“จำไม่ได้แล้วค่ะ ส่วนใหญ่ก็เจอกันบ้างตามงาน บางทีก็นัดไปกับเพื่อนที่ถ่ายเรื่องแผนรักฉบับนักดนตรีตัวร้ายด้วยกัน” เธอเริ่มส่งสายตาทากฤตินซึ่งกำลังรอสัญญาณขอความช่วยเหลืออยู่เช่นกัน

“แล้วได้คุยกับจิมบ้างมั๊ยคะ มีข่าวว่าเขาเองก็เป็นห่วงคุณมีมีเรื่องข่าวเหมือนกัน”

คำถามที่พาดพิงถึงอดีตคนรักนั้นทำให้มีนาคมยืมแต่ปากแล้วจ้องคนถามหนึ่ง แต่ก่อนที่อะไรจะแย่งลงฤตินก็แทรกเข้ามาจับแขนหญิงสาวไว้

“ขอโทษด้วยนะจ๊ะทุกคน มีต้องเข้าไปเปลี่ยนชุดก่อน ยังมีที่มงานรออยู่ พี่ขอโทษด้วยนะ”

คนรูปร่างดีพูดพร้อมกับยกมือไหว้ผู้ชายที่จำต้องยอมถอย มีนาคมยกมือไหว้บ้างก่อนจะเดินตามผู้จัดการส่วนตัวที่ยังจับแขนกันแน่นเป็นตั้งเมจนกระทั่งถึงห้องแต่งตัวถึงได้ปล่อย

“แกเมื่อบ้างมั๊ยเนี่ยยังมี จันเมื่อแทนจะตายอยู่แล้ว” กฤตินยกมือโบกพัดเพื่อไล่เหงื่อตามใบหน้าเร็วๆ “มันจะอะไรกันนักเชียว คนอื่นไม่ได้ตาบอดมองไม่ออกหรอกนะ แกไม่ใช่สาวแรกรุ่นเพิ่งเข้าวงการด้วย บอกไปดีไม่ดีจะได้รับทรัพย์เพิ่ม เรื่องมากจริงๆ”

“นี่ เจ้ไม่มีสิทธิ์อะไรมาสั่งฉันนะ มีหน้าที่แค่ดูคิวก็ทำไปสิ” มีนาคมว่าขณะถอดต่างหูระย้าไปด้วย

“ถ้าอย่างนั้นจะทำอะไรก็ตามใจเถอะยะ”

หญิงสาวมองตามคนที่สะบัดสะบิ้งไปนั่งที่เก้าอี้อีกมุมของห้องผ่านกระจกเงา หลังจากกลับมาร่วมงานกันความสัมพันธ์ของเธอกับอีกฝ่ายก็เป็นไปอย่างดีบ้างร้ายบ้างไม่ต่างจากแผลเก่าที่ไม่ยอมหายสักที แถมบางครั้งถ้าสัมผัสผัสถูกจุดก็เจ็บจี๊ดขึ้นมาง่าย ๆ

เธอยังจำวันที่กฤตินมาง้อให้เธอต่อสัญญากับเขาได้ ชายวัยกลางคนที่แต่งตัวสวยงามเกินบุรุษนี้เอ่ยถึงความสัมพันธ์อันยาวนาน ตั้งแต่เขายัง

ทำงานในมอเดลลิงและเธอเป็นเพียงเด็กสาวที่ต้องการเดินไปตามความฝัน กระทั่งเธอขอให้เขาลาออกจากที่นั่นเพื่อมาเป็นผู้จัดการส่วนตัวของตนเอง ทั้งที่ยังไม่มีอะไรเป็นหลักประกันแน่ชัด

“ช่วยรูดชิปหน่อยได้ไหม”

เธอบอกกับคนที่อายุมากขึ้น ไม่ใช่ชายหนุ่มร่างบางช่วงฉอเลาะในอดีต ตอนนั้นก็ฤดูร้อนเริ่มตัวใหญ่ขึ้นจากความสบายเพราะอยู่ในจุดที่อยากกินอะไรก็ได้กิน อยากไปไหนก็ได้ไป แต่งตัวดีขึ้นไป แม้ว่าผมจะเริ่มบางลงแต่ก็แก้ได้ด้วยการเข้าคลินิกรักษามะเร็ง

ชีวิตนี้เขามีทุกอย่างแล้ว รวมทั้งชื่อเสียงในฐานะผู้จัดการคนสำคัญของเธอด้วย

“ยะ” คนทำหน้าที่หึงกลัวพรวดขึ้นมาช่วยพร้อมกับส่งโทรศัพท์มือถือที่เธอฝากเอาไว้ก่อนหน้านั้นคืนมาให้ “อีตักันต์มีสคอลมาสิบกว่าสายอย่างกับบ้านไฟไหม้”

“หืม ยังไม่ถึงเวลาที่นัดกันสักหน่อย” เธอต่อสายกลับไปเพราะปกติแล้วเขาไม่ใช่คนที่กระหน่ำโทร. ตามเธอสักหน่อย

“คุณมีมีครีบ” น้ำเสียงของชายหนุ่มที่รับสายด้วยการเรียกชื่อเล่นเต็มๆ ของเธอจริงจังอย่างน่าประหลาด

“อะไรคะ โทร. มาอย่างกับมีใครตาย”

“ผมเนี่ยแหละจะตาย”

“ฮา! เล่นมุกอะไรคะ คนจะตายที่ไหนยังเสียงไม่สลดแบบนี้” เธอขมวดคิ้ว

กฤตินเดินเข้ามาประชิดแล้วเอาหูแนบกับโทรศัพท์อีกฝั่งด้วยความอยากรู้

“สัญญาก่อนว่าจะไม่ไว้วางใจ”

คำพูดนั้นทำให้เธอเริ่มไม่วางใจ แต่ยังต้องทำเสียงเหมือนใจเย็น

“อะ บอกมาได้แล้ว”

“รถคุณถูกชนถลอกนะ...มีประกันใช่ไหม”
หญิงสาวอึ้งไป เมื่อคิดว่าไม่ได้หูผาดก็เริ่มนับหนึ่งถึงสิบในใจ แต่ได้
แค่นี้

“นี่คุณเอารถฉันไปชนเหรอ!”

“ไหนบอกจะไม่ไว้วางใจ”

“ใครมันจะไม่ไว้วางใจได้ ถ้าคุณอยู่กับฉันคุณตายไปแล้ว”

กัณฑ์หัวเราะกลบเกลื่อน ในขณะที่มีนาคมสุดหายใจลึกอย่างระงับ
อารมณ์ เขาไม่รู้หรือว่ารถสปอร์ตคันนั้นมันไม่ใช่ของเธอ

มีนาคมไม่ตกลงไปกับเขาแน่นอน กัณฑ์รู้ได้จากน้ำเสียงที่ต่ำกว่าปกติ
ทั้งที่ในใจแค้นเวลาโกรธของเธอจะต้องใช้เสียงสูงแล้วแผดออกมาเหมือน
เสียงเป่านกหวีดยาวๆ หลายครั้ง ซึ่งหมายความว่าเธอโกรธจริงๆ

เขาตายแน่ แบบไม่ต้องฉาบปกิเสียด้วย

กัณฑ์เริ่มคิดถึงเสื้อผ้าสำหรับไว้ทุกข์ เขาจะกลับไปใส่เสื้อสีเทาหมองๆ
สักอาทิตย์แล้วทำหน้าที่ให้ดูเหมือนตระหนักถึงความผิดเพื่อให้หญิงสาว
รู้สึกดีขึ้น แม้เธออาจกำลังวางแผนฆ่าเขาด้วยอุปกรณ์ทำครัวหรือไม่ก็ใช้
หมอนกดทับหน้าเขาเวลาหลับเพื่อให้ขาดอากาศหายใจจริงๆ

“ช่วยจิบหาย” เขานั่งลูบบังโคลนที่ทั้งบูบทั้งถลอกเป็นทางยาว โชคดี
ที่เขาไม่ใช่ฝ่ายผิดเพราะรถยนต์คันที่ขับตามมานั้นเกิดแรงเสียดทานแต่ไม่พ่น
ไม่อย่างนั้นคงจะต้องถูกมีนาคมต่อว่าจนหูชาแน่

นักศึกษานิสิตสาวเจ้าของรถญี่ปุ่นยี่ห้อคันนั้น ไม่รู้ว่าเป็นเพราะกลัวหรือ
เพราะหนาวจากกระโปรงสอบที่สั่นเหนือเขาเกือบฝ่ามือ

กัณฑ์รีบลุกขึ้นยืนเท้าเอว เพราะเขาหาจุดไฟก๊สเวลาคุยนอกจากขาได้
ลำบากเหลือเกิน

คู่กรณีของเขาเองก็ดูกังวลไม่น้อย “นี่พี่มีธุระรีบไปไหนรีบล่าคะ”

“มีสิ แต่จะทำไมได้” กัณฑ์ก้มมองนาฬิกาข้อมือสายหนังหน้าปัดสีดำ

ของขวัญจากมีนาคม แคเห็นของตัวแทนเขาก็เริ่มรู้สึกผิดอีก

“ถ้าพี่รีบขึ้นไปทำธุระก่อนก็ได้นะคะ หนูไม่หนีหรอก เราแลกเบอร์กันแล้วค่อยนัดกันอีกทีดีไหมคะ”

“แลกเบอร์?” เขาเลิกคิ้ว “ไม่ต้องหรอก โท. ตามประกันแล้วด้วยของเราประกันที่ไหน”

“หนูก็ไม่รู้เหมือนกัน รถพออะคะ”

ชายหนุ่มได้แต่หัวเราะแห้งๆ ก่อนหันไปถอนใจอีกทาง เพราะคนที่ผ่านไปมาเริ่มยกโทรศัพท์มือถือขึ้นมาถ่ายภาพไม่ต่างจากนักข่าวแล้ว

“พี่เป็นดารารึเปล่า หนูคั่นหน้าอยู่นะ ที่เล่นโซเชียลตอนเย็นๆ กับลินินใช่ไหม”

กัณฑ์หันตามองหน้าคู่สนทนาที่กะพริบตาถี่ราวกับยิงลำแสง รอยยิ้มประหลาดที่ชัดเจนขึ้นทีละนิดทำให้รู้ว่าก่อนหน้าวันที่หญิงสาวทำเหมือนกังวลนั้นเป็นเพราะพยายามจะเก็บอาการตื่นเต้น

“ไม่ใช่ จำผิดคนแล้ว”

“อ้าวเธอ” อีกฝ่ายก้อไป “แล้วพี่เป็นใครคะ”

เกิดความเงิบขึ้นเนิ่นนานจนชายหนุ่มอยากจะทำช่วงเวลาขึ้นไปจนถึงตอนที่ถูกมีนาคมสำเร็จโทษเมื่อพบกัน...บางที่ช่วงเวลานั้นอาจจะดีกว่านี้ก็ได้ และสวรรค์คงเมตตาถึงได้ส่งเจ้าหน้าที่ประกันภัยมาทันใจด้วยรถยนต์ราคาแพงที่ทำให้เขาขมวดคิ้วว่าเดี๋ยวนี้พาหนะของเจ้าหน้าที่ประกันภัยต่างจากที่คิดไว้ ทั้งที่ควรจะเป็นมอเตอร์ไซค์เพื่อความคล่องตัวในการเดินทางมากกว่า

ผู้ชายวัยกลางคน อายุน่าจะประมาณสี่สิบสามสี่ห้าสิบห้าปีตรงมาดูรถของมีนาคมเป็นครั้งแรกก่อนจะหันมาจ้องหน้ากัณฑ์ถึง

“คุณขับ?” ชายวัยกลางคนถามเสียงห้วน

กัณฑ์กำลังประเมินในใจว่าอีกฝ่ายดูไม่เหมือนเจ้าหน้าที่ประกันภัยเท่าไรนัก ถ้าเป็นเจ้าของบริษัทอาจจะพอเข้าเค้ามากกว่า

แต่ก็ไม่แน่ อาจเป็นภาพลักษณ์ใหม่ขององค์กร

“คาร์ป”

“รถคันนี้เป็นประกันแบบระบุผู้ขับซึ่งคือคุณมีนาคม”

“แล้ว?” กันต์ขมวดคิ้ว “ระบุชื่อก็ใช่ แต่ผมไม่ได้ผิดนะ ประกันต้องไปไล่เบี้ยกับอีกฝ่ายสิ ที่คุณต้องทำคือคุยกับน้องคนนั้นกับตัวแทนของเธอต่างหาก” ชายหนุ่มบ้วนปากไปทางหญิงสาวที่ตอนนี้หันไปคุยกับชายหนุ่มอีกคนที่เพิ่งถอดหมวกกันน็อกออกมา ผมสั้นแบบติดหนังศีรษะเพราะชุ่มไปด้วยเหงื่อราวกับวิ่งฝ่าการจราจรมาไม่ใช่ขับมอเตอร์ไซด์

หากนั่นเป็นเจ้าหน้าที่ประกันภัย...

“ขอโทษนะ ผมไม่ใช่ตัวแทนประกัน” เสียงของคนพูดแข็งขึ้น “ผมเป็นตัวแทนของเจ้าของรถจริงๆ ต่างหาก และเราก็มีเรื่องที่จะต้องคุยกันด้วย”

กันต์จับกระแสดความไม่พอใจได้ ทั้งน้ำเสียง สีหน้า แม้กระทั่งการหายใจฮึดฮัดของอีกฝ่ายในขณะเดียวกับที่ตัวเขาเองก็เริ่มจะมีอารมณ์ขึ้นมาบ้าง เมื่อรถสปอร์ตที่เขาเข้าใจมาตลอดว่าเป็นของมีนาคมไม่ใช่ของเธอ

แต่เป็นของใครสักคนที่เขาไม่รู้จัก

เครื่องปรับอากาศของร้านอาหารตามสั่งที่ใกล้ที่สุดเหมือนจะทำงานไม่เต็มประสิทธิภาพ หรือไม่กันต์ก็ร้อนใจเกินกว่าจะรับรู้ถึงความเย็นจนทำให้เหงื่อเริ่มซึมออกมาจากหน้าผาก เขากำลังอยู่ในภาวะกดดันต่างๆ ร่างกายถึงกระตุ้นการเผาผลาญมากกว่าปกติ

หรือไม่ก็ขาดน้ำอย่างแรง เพราะหัวที่ร้อนขึ้นมา

“ตกลง...รถนั้นเป็นของพ่อแม่ ชื่อไว้ให้ลูกสาวขับ”

“ใช่”

ทักษ์แนะนำตัวว่าเป็นคนของบิดามีนาคมซึ่งกันต์ยังไม่รู้ว่าใคร แต่ที่เขาารู้คืออีกฝ่ายติดลบตั้งแต่ยังไม่เคยเห็นหน้าด้วยซ้ำ เพราะเท่าที่เคยได้ยินหญิงสาวติดต่อกับบิดา เธอมักจะฟังคนกลางเสมอด้วยไม่อยากจะ

ทะเลาะกับอีกฝ่ายทุกครั้งไป

“แล้วปัญหาคืออะไร เพราะผมไปชน ดังนั้นคุณน่าจะต้องมาเคลียร์ให้เรียบร้อยโดยไม่ให้พ่อของมีรู้อย่างนั้นหรอก”

“ใช่ แต่อย่าเรียกว่าน้ำได้ไหม”

“ขอโทษครับ” กันต์ขมวดคิ้ว “แต่มันเป็นเรื่องใหญ่ขนาดนั้นเขี้ยวหรือครับพี่”

“เราไม่ได้เป็นญาติกันนะ”

“ครับคุณ”

“ผมไม่ได้เป็นคนตัดสินใจ แต่เป็นมีต่างหาก” ทักษะยกไหล่ คงพอใจกับสรรพนามแล้วจึงไม่คำอื่นอีก

“โอเค ผมผิดก็ได้ที่เอารถไปชนจนถูกเฉี่ยว แต่ส่งไปซ่อมก็น่าจะพอแล้วนี่”

คนฟังถอนหายใจใส่เขา สายตาคู่นั้นยังคงให้ความรู้สึกไม่เป็นมิตร การจะสื่อสารกับคนคนหนึ่งเรื่องเขาอาจจะต้องมีจิตสัมผัสอ่านใจ หรือไม่การโทรศัพท์หาминаคมอาจจะง่ายกว่า

“ผมแนะนำอย่าโทร. ไปหาพี่ดีกว่า รายนั่นนะโทรจนควันออกหูแน่”

กันต์วางโทรศัพท์ในมือลง สงสัยว่าคนกลางของมินาคมอาจเป็นพวกสื่อกลางทางจิตวิญญาณจริงๆ ก็เป็นไปได้...

“ถ้าอย่างนั้นช่วยสื่อสารอะไรก็ได้ให้ผมเข้าใจที่เราจะมานั่งตรงนี้กันทำไม หรือจะบอกว่ามีไม่ยากให้พ่อรู้เรื่องที่ผมเอารถมาชน เพราะเขายังไม่รู้ที่เรากำลังคบกันอยู่แบบนั้นหรือครับ”

“มันเข้าใจยากขนาดนั้นเลยหรือไง”

“อ้าว ถ้ามืดๆ อย่างกวนลึกลับ”

“ถ้าจะพูดอย่างนั้นไม่ต้องเรียกคุณก็ได้มั้ง”

“อ้าว!” กันต์กอดอก เอนหลังฟังกับพนักเก้าอี้ “แล้วพ่อของมีจะมา

หวงลูกสาวอะไรเวลานี้ ผมไม่ใช่แฟนคนแรก อายุเธอก็ไม่ใช่หนุ่มแล้วด้วย”

เรื่องที่น่าพอใจคือมีนาคมกับเขาอายุเข้าสู่เลขสามตอนต้นแล้วทั้งคู่ สุขภาพดีสมวัย ว่ากันว่าในวัยนี้จะเป็นช่วงของชีวิตอย่างแท้จริง ข้ามพ้นจากการลองผิดลองถูกมาสู่การมองหาจุดหมายใหม่ในชีวิต อย่างแรงผลักดัน นอกเหนือจากงาน รวมไปถึงการวางแผนอนาคตร่วมกัน

แต่เพราะยังอยู่ในช่วงเริ่มต้นเขาจึงรู้เรื่องครอบครัวของเธอน้อยนิดพอๆ กับที่เธอรู้เรื่องของเขา

มีนาคมเล่าว่า บิดาติดต่อมาหาตอนที่เริ่มเข้าวงการหลังจากทิ้งให้มารดาของเธอเป็นแม่เลี้ยงเดี่ยวมาตลอดหลายปี เธอเกลียดเขาจริงแต่ก็ยอมรับความช่วยเหลือเรื่องการเงินเพราะคิดว่านั่นเป็นสิ่งที่ตัวเองสมควรจะได้รับ

นับว่าเป็นความสัมพันธ์ที่กันตึงไม่อาจตัดสินได้ว่าถูกหรือผิด เพราะตัวเขาเองกับพ่อก็ไม่ได้ไปกันไ้ราบรื่นนัก ดังนั้นเรื่องของครอบครัวจึงมักจะถูกนำมาคุยกันในเวลาที่เกิดเรื่องแยๆ เสมอ ให้เห็นว่าอย่างน้อยเรื่องที่พบเจอก็ยังไม่แยเท่าปัญหาที่แก้ให้หายไปไม่ได้

บทสนทนา มักจบลงด้วยการถอนใจทุกครั้ง แม้แต่ชื่อของบิดาเธอก็ยังไม่อยากจะทำเอ่ยถึงเลยด้วยซ้ำ

“ถ้าไม่สบายใจเรื่องที่เราคบกัน ผมจะเข้าไปแนะนำตัวกับพ่อเธอเอง”

“คุณรู้หรือว่าจะไปแนะนำตัวกับใคร” ทักษิณยิ้มหยัน “คุณเองยังไม่รู้ด้วยซ้ำ แต่ละคนที่ม่เคยคบมาเธอไม่ได้บอกเรื่องนี้มาก่อน ตัวคุณสำคัญพอที่จะรู้เรื่องนี้เปล่า ไมลี ถ้าสำคัญ ทำไมไม่บอกคุณล่ะ”

คนกลางคนนี้ก็กำลังทำให้เขาหัวเสีย ไม่ใช่เพราะคำพูดแต่เพราะสิ่งที่พูดออกมานั้นมีส่วนถูกไม่น้อย

“ถ้าคุณไม่ใช่ผู้ชายที่ดี ก็อย่าทำให้มีต้องเดือดร้อนอีก แต่มาเกาะเธอก็มากเกินไปแล้ว นี่ผมเตือนด้วยความหวังดีนะ”

๓

มีนาคมรู้สึกได้ว่ารอยยิ้มที่มักประดับอยู่เป็นนิจของชายหนุ่ม หายไปตั้งแต่วันที่เธอกับเขาทะเลาะกันเรื่องรถยนต์ที่ทำสีใหม่ แม้เขาจะขอโทษเรื่องอุบัติเหตุครั้งนั้นแล้วแต่หญิงสาวยังรู้สึกว่ามีส่วนอย่างผิดปกติก
ไป

ไม่ใช่เพราะว่าเขาใส่เสื้อสีเทาเกือบอาทิตย์ หรือไม่ได้ขับรถของเขาไปส่งเธอทำงานเพราะมีกตตินเป็นคนจัดการรถคู่ส่วนตัวมาให้เพื่อจะได้มีเวลานอนพักระหว่างทาง

แต่ปัญหานั้นคืออะไรกันล่ะ

เธอมองชายหนุ่มที่กำลังนั่งผูกเชือกกรองเท้าผ้าใบหุ้มข้อเสียบๆ ก่อนจะย่องไปนั่งข้างหลังแล้วสอดมือผ่านใต้วงแขนไปสวมกอดเขา ตามปกติแล้วเขาจะหันกลับมา ยอมให้เธอจูบแต่โดยดี

“จะไปแล้วหรือคะ”

“นัดกับไอ้เอกเอาไว้วันละ ก็บอกแล้วนี่” กันต์ผูกเชือกกรองเท้าอีกข้างเสร็จพอดี

“ฉันไม่ได้ห้ามเสียหน่อย” มีนาคมเกยคางกับไหล่ ได้กลิ่นสบู่หอมๆ ตอนหันไปจูบที่แก้มหนึ่งฟอดซึ่งคงไม่เป็นปัญหาอะไร “ไปด้วยสิ”

เธอทิ้งทางเสียงเบาๆ แล้วดันตัวเบียดชายหนุ่มแบบที่เป็นใครก็ต้องใจอ่อน

“ไม่ละ” กันต์ขยับตัวลุกขึ้น สบตาเธอที่ยังนั่งกับพื้น “คุณไม่ชอบไม่ใช่เหรอ ไปก็ทีก็เอาแต่ทำหน้าที่แล้วก็เร่งอยากจะทำทุกที”

“ก็...มันหน้าเบื่อดีจริงนี่”

เพราะพวกผู้ชายคุยแต่เรื่องที่เขาเข้าใจไม่ถึง ยิ่งเป็นอดีตเพื่อนร่วมวงของกันต์ หน้านั้นคุยแต่เรื่องดนตรี พุดจาหยาบคายเหมือนลืมไปว่ามีผู้หญิงนั่งอยู่ด้วย ขนาดมีชีนานางแฟนสาวแสนเจียบของเอกฉันท์ซึ่งเป็นหัวหน้าวงอยู่ด้วยเธอยังรู้สึกเคืองแค้น เพราะไม่มีอะไรจะคุยกันเลยสักเรื่อง

“คุณเอาเวลาไปนอนเถอะ เดี่ยวหน้าเหี่ยวไปทำงานไม่รู้ด้วย” แม้กันต์จิกกัดเธอด้วยคำพูดเป็นปกติอยู่แล้ว แต่พักนี้ น้ำเสียงของเขาดูจริงจังกว่าปกติมาก

“นี่เป็นอะไรอะ ทำไมจะต้องอารมณ์เสียใส่ฉันด้วย ฉันทำอะไรผิดหรือไง”

“เปล่า” เขาบอกเหมือนไม่ใส่ใจนัก “คุณเคยทำอะไรผิดที่ไหน”

“ยังไม่จบเรื่องรถใช้มัย” มีนาคมแน่ใจว่าเดาถูก เพราะเขาเฝ้าปากหนึ่งครั้งเมื่อเธอพูดถึงเรื่องนี้

“ถ้าเป็นเรื่องรถ ฉันบอกแล้วไงว่าฉันนั้นอารมณ์ไม่ดีแต่ฉันไม่ได้โกรธคุณ เรื่องมันผ่านไปแล้วไม่เห็นจะต้องคิดมากเลย” หญิงสาวลุกขึ้นจ้องตากับคนปากแข็งซึ่งอยู่แทบไม่ติดห้อง ทั้งที่ไม่ได้มีงานอะไรต้องออกไปทำเสียหน่อย

“มันไม่ใช่แค่เรื่องรถนะมี” ชายหนุ่มตั้งที่จะพูดแต่ก็เสียจังหวะเมื่อโทรศัพท์มือถือของเขาดังขึ้น เขารีบสายแล้วบอกว่ากำลังจะออกไปก่อนจะวางสาย “ช่างมันเถอะ”

สิ้นคำพูดนั้นเขาก็หยิบกุญแจรถแล้วเดินออกไป ปิดประตูใส่โดยที่
เธอยังไม่ได้ตอบรับอะไรสักคำ

นำเมื่อ แค่ลีบนาที่เขาก็อยากกลับแล้ว

กัณฑ์กลอกตาเมื่อเห็นผู้หญิงที่เต้นอยู่โต๊ะใกล้ๆ ส่งสายตาให้เขาอย่าง
ตั้งใจ เจ้าหล่อนพยายามทำอย่างนั้นอยู่หลายนาที่แต่เมื่อเขาทำเป็นหยิบ
โทรศัพท์มือถือถือขึ้นมาเล่น หญิงสาวก็หันไปส่งสายตาทางอื่นแทน

หากเป็นเมื่อก่อนเขาคงไม่ปล่อยยให้หล่อนเสียหน้าแน่

“ออกมาทั้งทีอย่ามาทำหน้าวิ่วคิ้วมวดลิวะ” ตรีศยกศอกกระซู่ใส่เขา
พี่ใหญ่ของกลุ่มเป็นนักแสดงที่ทำงานในวงการมานานและเคยรับบท
พระเอกก่อนจะถูกกลดเป็นบทรอง แต่ถึงอย่างนั้นเจ้าตัวก็บอกว่าเหมือนการ
ปรับลดหน้าที่ในบริษัท อย่างน้อยก็ยังมีงานให้ทำ ทั้งที่สามารถถูกปลดออกไป
ไปถาวรก็ยอมได้

“อย่างพี่ควรจะอยู่บ้านกับเมียมากกว่าไม่ใช่หรือไง” กัณฑ์ย้อนชีวิตที่
ถ่ายละครเรื่องก่อนด้วยกันหลายเดือนจนสนิทสนมกัน ซึ่งตอนนี้ภรรยาของ
อีกฝ่ายที่เป็นนักแสดงเช่นกันก็กำลังตั้งครรรภ์อยู่ด้วย

“คุณนายอนุญาตแล้วลิวะ ว่าแต่แกเถอะ ยายมียอมให้มาได้ไง ไม่น่า
เชื่อ”

กัณฑ์กำลังจะตอบคำถามแต่ก็ถูกขัดจังหวะจากคนที่นั่งอยู่อีกฝั่งอย่าง
ปองคุณซึ่งทำเป็นพยักพยิตกับชีวิตทั้งที่กำลังถือแก้วเหล้าในมือหนึ่ง ส่วน
อีกมือก็คิบบุหรี่เคาะกับถาดเขี่ยบุหรี่ไปด้วย

“ไม่ใช่หรอก โทหกเหงๆ เมียมันชี้เหวี่ยงจะตายไป”

“อย่าเรียกออย่างนั้น เดี่ยวพ่อตีปากเลย” เขาเงื้อมือขึ้นราวกับจะตบ
ปากอีกฝ่ายจริงๆ แต่ปองคุณที่ยังทำตาวิบวับล้อเลียนซึ่งตบปากตัวเองเบาๆ
เสียก่อน

เป็นที่รู้กันดีในกลุ่มเพื่อนนักแสดงว่าความลับของเขากับมีนาคม

ไม่ได้มีอยู่จริง หลายคนเลือกที่จะไม่พูดออกมาเพราะเข้าใจว่าทุกคนต่างมีพื้นที่ของตัวเอง รวมทั้งสิ่งที่อยากจะทำไว้เป็นเรื่องส่วนตัวนอกเหนือจากการสร้างภาพลักษณ์ที่ดีออกไปสู่สายตาประชาชน

อย่างเขากับมีนาคมถือเป็นกรณีหนึ่ง ส่วนปองคุณที่เคยแต่งงานและเลิกกับภรรยาเก่าตั้งแต่สมัยยังวัยรุ่นก็เป็นอีกแบบ เพราะชายหนุ่มที่มีโครงหน้าชัด ผิวขาวตามเชื้อสายจีนซึ่งเพิ่งชิมลางด้านการแสดงหลังจากเป็นนายแบบนั้นมีลูกติดด้วย

“น้องปูนนี่อยู่บ้านคนเดียวได้ไม่ต้องมีใครเฝ้าเหอะวะไอ้ปิง” กัณฑ์ถามเมื่อนึกถึงเด็กชายซึ่งกำลังเรียนอยู่ประถมสามแต่ชอบทำหน้าชาวโลกเหมือนพ่อ ทำเอาปองคุณสาลักควันบุรีของตัวเอง

“ปานนั้นนอนหลับไปถึงไหนต่อไหนแล้ว พี่เลี้ยงก็มี”

“ว่าแต่พี่เลี้ยงสวยมั้ยะ” ชวิตทำตาเจ้าเล่ห์

“สวยสิ สวยเมื่อสักยี่สิบปีก่อนนะพี่วิศ”

ปองคุณยิ้มจนมุมแล้วยกมือขึ้น เรียกความสนใจให้กัณฑ์มองตามไปทางที่พ่อลูกหนึ่งมองอยู่จึงเห็นคนที่เพิ่งมาถึง

“สายนะเอ็ง” กัณฑ์ทักตามวัดที่มาช้ากว่าเวลานัด เพราะพักนี้เริ่มจะมีงานชุมหลังจากรับบทรองในละครที่เพิ่งจบไป

“ยังดีกว่าไม่มานี่” คนที่เพิ่งมายกไหล่ ในบรรดาเพื่อนชายหนุ่มเป็นคนที่มีความหวังจะรุ่งที่สุด เพราะหลังจากฉายแววในละครเรื่องก่อนเขาก็ได้รับบทพระเอกละครก่อนข่าวถึงสองเรื่องติด “แกเถอะ มาได้เหอะ คิดว่ายายมีจะตามมาด้วยเสียอีก”

“ก็บอกว่าจะมากับเพื่อนที่วงนั้นแหละ ถึงไม่มา” กัณฑ์ตอบง่ายๆ เพราะมีนาคมรู้จักทุกคนในที่นี้จึงอยากหากเขาจะห้ามไม่ให้เธอมาด้วย “ก่อนหน้านี้ก็เช็กมือถือ มีอาทิตย์ก่อนนี้แหละที่พอจะเพลๆ ลงไปบ้าง”

“ถึงว่าทำไมออกไปจากรูปเซตบ่อย” ปองคุณหยิบแก้วเบียร์ขึ้นดื่มก่อนพูดต่อ “ตั้งรหัสผ่านเป็นไง”

“นั่นยังมีพิรุณ ทะเลาะกันบ้านแตกแน่” คนเป็นพี่ใหญ่ในกลุ่มรีบเสริมจากประสบการณ์

“มีอีกเบอร์ดีใหม่” ปองคุณเสนออีกแต่ชีวิตล่าช้าหน้า ขณะที่ชามวัดหัวเราะ

“มีอีกเบอร์แล้วไง มือถือเดี๋ยวนี้มีสองซิมแล้ว”

“นั่นต้องมีมือถือแยกอีกเครื่อง แล้วเซตสถานะแชตเป็นข้อความลับ เปิดเฉพาะตอนที่จะใช้งานเท่านั้น รีบก็กลับมาซะทุกครั้งไปเลย”

“เฮ้อ แนะนำแต่ละอย่างคนดี ๆ ทั้งนั้น”

กัณฑ์ยกมือโบกปฏิเสธอดีตนายแบบที่ส่งเบียร์มาให้เพราะเขาขับรถมา ก่อนจะสบตากับชามวัดซึ่งมีมาดขรึมน่าเกรงอกเกรงใจไม่น้อยต่างกับเขาที่เวลานี้ผมเผ้ารุงรังเหมือนโยคี จะดูเป็นผู้เป็นคนหน้อยก็ตอนมัดเอาไว้เป็นก้อนกลมๆ เหมือนสาว ๆ แต่หันหน้ามาก็ยังมีหนวดอยู่ดี

“นิสัยผู้หญิงก็อย่างนั้น ยิ่งอยู่ด้วยกันยิ่งจุกจิก เรื่องเช็กโทรศัพท์นะ ทำใจเถอะ” ชามวัดให้เหตุผลแต่มีคนโบกมือไม่เห็นด้วยขึ้นมา

“อย่าเรียกจุกจิก แรกๆ อยู่ด้วยกันก็อาจจะยังมีความเกรงใจบ้าง แต่พอสักปีนะเหมือนได้แม่มาอีกคน เมียที่สมัยก่อนนะพูดจิบ่า ขนาดตดมันยังบอก ว่าย ที่รักทำอะไรนะ เดี่ยวนี้นะแทบจะยกเท้าถีบ” ชีวิตทำหน้าที่จริงจัง

“โห ถีบเมียเลยหรอ” กัณฑ์นึกไม่ถึง

“เปล่า เมียเนียถีบกู ด่าอีกว่าท้องผูกมาก็ปี บ้าเปลวอะไรมันจะตดหอมได้”

คำพูดของพี่ใหญ่ในกลุ่มเรียกเสียงหัวเราะได้ทั่วทุกคน ที่ดังที่สุดคงจะเป็นปองคุณซึ่งมีประสบการณ์ด้านครอบครัวก้าวหน้าไปกว่าคนอื่น

“เออ ถ้าลูกพี่ออกมาจะปวดหัวยิ่งกว่าตอนอยู่กันสองคนอีก วุ่นวายไปหมดเวลาตดยังไม่มีย”

“นี่ขนาดจ้างพี่เลี้ยงนะ” กัณฑ์ยังหยุดขำไม่ได้

“นี่ ขับรถกลับมาทั้งที่เมาได้อย่างงี้ซะ มันอันตรายรู้ไหม ไปชนคนอื่น จะทำยังไง”

การทำเป็นหลับของเขาต้านทานความเป็นห่วงของเธอไม่ได้ หญิงสาว ยังคงสะกิดเจ้าตัวให้ลุกขึ้นมาแม้จะไม่เป็นผล เขาจงใจทำตัวเหมือนศพไร้ชีวิตจนเธอเริ่มหงุดหงิด

“ทำอย่างนี้ถ้าเป็นข่าวออกไปจะทำยังไง มีคนเห็นหรือเปล่า”

“ไอ้ถามขับรถมาให้” ศพที่ฟื้นตอบทั้งที่ยังไม่ลืมตา

“ไหนบอกไปกับเพื่อนที่วังไง!” เธอแผลงขึ้นเสียงโดยไม่รู้ตัว ทั้งแขนของศพที่พยายามยกขึ้นมาลงพื้นดังปั๊ก!

เขาสะดุ้งแล้วนอนตะแคงตัวงอจับข้อศอก ศพกลับมามีชีวิตแล้ว แถมยังทำตาเขียวมองเธออย่างไม่รู้ตัวอีก

“ผมพูดงั้นหรือ ไม่เห็นจำได้”

“อย่ามากวนนะ” เธอค่อยเข้าไปที่ห้องของเขาเมื่อเห็นช่องว่าง แม้ไม่ได้แรงนักแต่ก็ทำให้คนถูกทำร้ายร่างกายหน้าหงิกยิ่งกว่าเดิม ทั้งที่ปกติแล้วเขาจะส่งเสียงร้องออกมาอย่างเจ็บปวดเกินจริงจนทำให้เธอหลุดหัวเราะออกมา

ท่าทางว่าวันนี้คงมีแต่เรื่องไม่ปกติเธอจึงเปลี่ยนมาใช้ไม้อ่อนด้วยการลูบแขน แต่เขาก็กระเถิบหนีไปพิงกับฐานของโซฟา สายตาบอกว่าย่ำมาทำเป็นใจดีนักเลย

หลายวันมานี้บรรยากาศระหว่างเธอกับเขาเหมือนมีเมฆฝนอยู่ตลอดเวลา ก็นัดยังกลับมาอยู่กับเธอทุกวันก็จริงแต่มันเหมือนกับว่าเธออยู่ลำพังในห้องนี้

บางครั้งเธอเกือบคิดว่าตัวเองกำลังคุยกับกำแพง หรือไม่กี่เสียงแว่วในหูไปเสียแล้วเมื่อเขาไม่ตอบอะไร

“นี่ เรามีปัญหาอะไรที่จะต้องคุยกันรีเปล่าคะ” เธอขยับตามไปนั่งด้วยแล้วชบศิริชะลงกับไหลเมื่ออีกฝ่ายไม่ขยับตัวหนี

“เราก็มีปัญหากันตลอดนั่นแหละ”

“งั้นมันก็จะผ่านไปเหมือนทุกทีนะสิ” เธอยกมือลูบหน้าที่ยังคงขึ้นสี
กันต์ตาแดง ออกจะเข้มนไปหน่อยจนทำให้ตาคมๆ ดูจ๋าขึ้น ผิวของ
เขาเองก็ร้อน หูยิ่งแล้วใหญ่

“ผมแค่รู้สึกว่าคุณเองกำลังเง่า” คนพูดกลืนน้ำลายอีกทีใหญ่ จับมือ
ของเธอออกมาวางบนตัก

“ฉันรู้คุณเง่า แต่ฉันเองก็เง่า ไม่อย่างนั้นจะอยู่ด้วยกันได้อย่างไร”

ชายหนุ่มหลุบตาเป็นการยอมรับก่อนฟังศีรษะลงกับหน้าอก ยกแขน
กอดรอบเอวของเธอไม่ยอมให้ขยับตัวหนี

“ยังคุยกันไม่จบเลยนะ”

“ช่างมันสิ ยังไงเรามาเป็นพวกเง่าอยู่แล้ว”

ความอดทนของเธอหมดลงเมื่อเขาถอนใจราวกับได้พบกับที่พักพิง
สุดท้าย กลิ่นบุหรืที่เธอเคยขอให้เลิกสูบยังคงอบอวล เนื้อตัวเหนียวเหนอะ
นั่นก็เกินจะทนกอดต่อไปได้อีก เขาก็ไม่อ่อนของเธอทิ้งด้วยความลามกอัน
เป็นนิสัยเบื่องลี้ก

“ถ้าไม่ไปอาบน้ำ...” เธอดันตัวเขาออกพอให้ได้ระยะก่อนจะง้างหมัด
“ก็! ไม่! ต้อง! มา! กอด!”

การต่อเป็นจังหวะตามคำที่พูดทำให้บางคนหายหน้ามิด แต่พลิกตัว
กุมท้องกลับไปนอนกลายเป็นศพท่าทางพะอืดพะอมก่อนรีบลุกขึ้นวิ่งไปที่
ห้องน้ำ เสียงซักโครกดังตามมาหลังจากนั้น เธอเพียงแค่นั่งรอด้านนอกแล้ว
ยื่นผ้าขนหนูให้เขาเช็ดหน้าตอนเดินออกมา

คะแนนของเธอนำไปก่อน ๑-๐

“สร้างแล้วนะ”

เขาไม่ตอบแต่โยนผ้าขนหนูใส่หน้าให้เธอตกใจ กว่าจะหันตั้งตัวเขาก็
ลอยขึ้นจากพื้น คนหายมาแล้วอ้อมเธอขึ้น ไต่ขึ้นไปตามเรียวยาวจนจึกจี้

“มาอาบน้ำกัน”

“ไม่!”

คะแนนกลับมาเสมอ ๑ เท่า

เธอเสียเปรียบในทันที จริงอยู่ที่ศิลปะป้องกันตัวที่เรียนมาบอกว่าเธอควรใช้วิธีการกัดหูเพื่อให้อ่อนโยน แต่ในฐานะที่เป็นคนสนิทสนมกันดี เธอจะใช้วิธีนุ่มนวลกว่านั้น

“นี่...ไปที่เตียงสิ” การพูดเสียงเบา แล้วจตรึมฝึปากจูบตรงแก้มทำให้ชายหนุ่มละลายได้ไม่ยาก ดึงเขาให้อยู่ในโหมมตัวง่ายเมื่อก้าวเร็วๆ ไปยังห้องนอน

แผนสะกดจิตขั้นสองนั้นรุนแรงขึ้นเมื่อเธอเป่าลมแผ่วพร้อมกับพรมจูบ เขากลายอ้อมกอดแล้วปล่อยให้แผ่นหลังของเธอแตะกับผ้าปูที่นอนซึ่งเย็นจากเครื่องปรับอากาศ จังหวะนี้เองที่มีนาคมพลิกตัวคว้าหมอนแล้วฟาดคนที่กำลังจะปลดกระดุมเสื้อเต็มแรงจนหงายหลัง

“ทำไมชอบตั้งเรื่องจริงจังไปเป็นอย่างอื่นทุกทีเลยซะ!” หมอนถูกโยนกลับไปใต้เตียงแล้ว แต่คนที่ล้มทั้งยืนยังคงนอนอยู่กับที่

๒-๑ เธอชนะแล้ว

เขายกแขนยันตัวเองลุกขึ้น น้ำตาปรึ่ม “เหมือนได้ยินเสียงกระดุกหักเลย”

มีนาคมเกิดลังเลจนกระโดดลงจากเตียงไปดู หากเขาล้มลงไปปิดทาจขนาดเจ็บก็คงเป็นความผิดของเธอ

“เจ็บมากมัย ลูกได้รึเปล่า”

ก่อนหน้านี้มีช่วงที่กัณฑ์เคยแขนหักเพราะลื่นล้มตอนก้าวออกจากอ่างอาบน้ำ พอแขนหักแล้วเขาก็ต้องงดงานแสดงซึ่งมักจะต้องเล่นกีตาร์ด้วยงานอีเวนต์ก็ยกเลิก จนถอดใจแล้วก็ยังไม่มียี่สิบห้าที่จะรับงานอีก

“เจ็บตรงนี้” กัณฑ์จิ้มลงบนอกข้างซ้าย

“แหม...ซุ่มยากซะด้วยสิ” เธอเปลี่ยนใจใช้เท้าเขี่ยแขนของเขาแทนมือ แต่นั่นกลับเปิดโอกาสให้อีกฝ่ายกอดขาของเธอไว้แล้วยกขึ้นทุ้มลงกับ

เตียงพร้อมโถม้วลงทับทันที

๒-๒ ไม่!

“อ้อ!” เสียงของกันต์ไม่ได้มาจากความรัญจวนเมื่อเธอกระทุ้งตอก
โต้ตอบ

หากพูดไม่รู้เรื่องก็ต้องใช้กำลัง แขนของเขาถูกดันไปอีกทางหลังจาก
ที่พยายามจะล็อกเธอแบบนั้นก็พามวยปล้ำ ต้องขอบคุณลักษณะทาง
กายภาพของผู้หญิงที่ยืดหยุ่นและหลบได้ปราดเปรียวกว่าจนทำให้เธอกลับ
มาชนะได้ด้วยกรัดเขาลงไปนอนคว่ำกับเตียงแล้วนั่งทับด้านบน

๓-๒ Game Over

“คุณสนุกกับอะไรแบบนี้เสมอ” คนพูดยังหอบหายใจ แผ่นหลังมี
เหงื่อซึมออกมา

“ก็เพราะมีคนชอบใช้วิธีนี้ให้ลืมนึกเรื่องที่กำลังพูดจริงจังไม่ใช่หรือไง”

มีนาคมทั้งตัวลงซบกับแผ่นหลังนั้น นอนทับเขาไม่ต่างจากเป็นท่อนซุง
หนัก แต่กระนั้นท่อนซุงก็รับรู้ว่ามีหัวใจเต้นตุบๆ อยู่ฝั่งเดียวกันถึงสองดวง

“เลิกทะเลาะกันเรื่องรถสักทีเถอะนะ ฉันทวงของกีเซ่ แต่ไม่ได้ห้วง
มันไปมากกว่าคุณ” เธอพิงหน้าไถ่กับหัวไหล่ของเขา ยกมือลูบศีรษะคนที่
กำลังถอนใจ

“ไม่ใช่เรื่องรถ เรื่องนั้นมันจบไปตั้งนานแล้ว”

เสียงของเขาจริงจังจนเธอขมวดคิ้ว ขยับตัวลุกขึ้นเพื่อให้ชายหนุ่มได้
ลุกขึ้นมาั่งดึก เช่นกัน ระยะห่างของเธอกับเขามีเพียงหัวเข่าที่ชนกันอยู่ใน
เวลานี้

ระยะที่ไม่อาจหลบสายตา

“เรื่องพ่อของคุณ”

“พ่อของฉัน?” มีนาคมนี้ไม่ถึง “ทักษ์พูดอะไรจันทรหรือ”

กันต์ส่ายหัวเหมือนยังตัดสินใจพูดไม่ได้ น่ารำคาญจนเธอต้องจับ
หน้าของเขาให้หันมา บีบแก้มจนยูคาเมื่อไม่ต่างกับบทของนางร้ายที่กระทำ

กับนางเอกน่าสงสารยามที่ต้องการให้บอกความลับ

“ฉันถามว่าเขาพูดอะไร” เธอจ้องไม่ให้อีกฝ่ายละสายตา

“เปล่า”

เธอจวบเขาคั้งที่หนึ่ง คนถูกจวบขมวดคิ้ว เธอเลยจวบคั้งที่สองและสาม จนเขายกมือห้ามก่อนจะมีคั้งที่สี่

“ใจเย็นก่อน”

“เราไม่ได้จวบกันเลยช่วงนี้ ดังนั้นฉันจะจวบจนกว่าคุณจะยอมพูด” มีนาคมเอียงคอ เขาถอนใจอีก

“คุณหักข้อมากว่าเราไม่ได้คบกันจริงจ้งถึงขั้นที่เขาจะเล่าอะไรเกี่ยวกับพ่อของคุณให้ผมฟังได้ ขนาดตัวคุณเองยังไม่ไว้ใจที่จะพูดถึงเรื่องนั้นด้วยซ้ำ เขาว่าคุณน่าจะได้เจอคนที่ดีกว่านี้”

“อะไรนะ”

“ผมไม่อยากพูดถึง เพราะรู้สึกเหมือนตัวเองเป็นเด็กขี้ฟ้อง”

“เขาบอกอย่างนั้นหรือ” เสียงของเธอเข้มขึ้น จิมนี้่วลงไปทอกของกันต์ “แล้วคุณก็ฟังเขามากกว่าใจตัวเองเนี่ยนะ”

“แล้วมันจริงไหม”

“ไม่! ฉันไม่พูดเรื่องพ่อเพราะมันทำให้อารมณ์เสียแล้วหักข้อมีไม่ได้มีสิทธิ์มาทำตัวเป็นพ่อฉันอีกคนด้วย คุณไม่จำเป็นต้องแคร์เรื่องที่เขาพูดเลย เขาเป็นแค่คนอื่นนะ”

“คุณไม่แคร์คนรอบข้างของคนที่คุณรักได้หรือ ที่เราต้องคุยกันไม่ใช่เรื่องรถ แต่เป็นเรื่องที่ว่าเราอยู่ด้วยกันอย่างไรไปตลอดโดยไม่มีจุดหมายไม่ได้ เพราะเราไม่ได้มีกันแค่สองคนแต่มีคนอื่น มีสังคมอีก”

บรรยากาศแบบนี้กลับมาอีกจนมีนาคมนึกถึงครั้งแรกของการย้ายเข้ามาอยู่ด้วยกัน แม้มันไม่ได้เป็นครั้งแรกของทุกอย่างโดยแท้จริง เพราะอย่างน้อยเธอก็รู้ว่าไม่ได้เขินที่เห็นอีกฝ่ายเดินไปมาอยู่ในห้องของตนเอง ในสภาพไม่ต่างกับนักกีฬาว่ายน้ำ

เวลานั้นกันต์ไม่สามารถใส่เสื้อผ้าชุดเดิมเพราะมันเปื้อนจากการแช่ในอ่างอาบน้ำที่ขนาดกว้างพอสำหรับสองคน ชายหนุ่มดูกลุ่มใจไม่น้อยที่อาจต้องออกจากห้องในสภาพกึ่งซีเปลือย

นั่นเป็นครั้งแรกที่เธอตระหนักว่าการนอนไม่เป็นที่ของเขานั้นคือปัญหา

‘ทำไมคุณไม่ย้ายขึ้นมาอยู่กับฉันล่ะ’

คำว่าขึ้นนั้นถูกต้องแล้ว เพราะเขาเองก็มีห้องอยู่ในคอนโดมิเนียมเดียวกับเธอ เพียงแต่อยู่ในชั้นที่ต่ำกว่าและขนาดเล็กไม่ต่างจากตู้กระจกของหนูแฮมสเตอร์เลย

‘แค่ทิ้งเสื้อผ้าไว้ที่นั่นบ้างก็ได้ละมั้ง’ แต่ชายหนุ่มเสนอทางแก้ปัญหานั้นง่ายกว่าเสมอ

‘ฉันไม่ได้หมายถึงแค่เรื่องเสื้อผ้าหรือของอย่างอื่น ฉันหมายถึงทำไมเราไม่มาลองอยู่ด้วยกันล่ะ’

เขาเลิกคิ้ว ก่อนจะนั่งลงตรงข้ามกับเธอบนเตียง

‘จริงจังรีเปล่า’

เธอมองเขาโดยไม่มี ความหวุ่นไหวแทนคำตอบนั้น

‘ไม่กลัวเหรอ มันไม่เหมือนที่เราคบกัน เจอกันตอนมีเวลาว่างแล้วก็ไปเที่ยว แบบนั้นมันอาจมีความสุขมากกว่าก็ได้นะ อย่างน้อยก็ไม่ต้องทะเลาะกันเรื่องยกฝาซักโครกหรือเก็บเส้นผมบนที่อะอะไรแบบนี้’

‘นี่ คุณจะทำแต่เล่นเกมในดาดเดิมไปตลอดชีวิตไม่ได้หรอกนะ’ เธอหงุดหงิดเล็กๆ ที่เขาพยายามหาคำอธิบายสิ่งที่กำลังจะเกิดขึ้นเหมือนเธอเป็นเด็ก และไม่รู้ว่าพูดอะไรออกไป ‘หรือคุณกลัวว่านานไปเราจะเบื่อกันเองล่ะ’

‘ไม่รู้สิ’ เขาหัวเราะเป็นการยอมรับ ‘แต่ถ้าได้ตื่นมาข้างกันทุกวันก็คงดีละมั้ง’

แต่ในเวลานี้เธอจะตอบคำถามในทำนองเดียวกันของเขาอย่างไรดี

“เราเล่นเกมแต่ในดาดเดิมกันไม่ได้อีกแล้วนะ” กันต์ตั้งใจใช้คำพูด

เหมือนที่เธอเคยบอกเขา

“ที่จริงคุณอาจจะแค่อยากรู้เรื่องพ่อของฉันก็ได้นี่คะ”

“ผมอยากรู้ทุกเรื่องนั่นแหละ ไม่ใช่แบบผิวเผิน”

มินาคมสวดหายใจลึก คงได้เวลาที่จะอัปเดตเวลความสัมพันธ์แล้ว

ความทรงจำที่ชัดเจนขึ้นยามตื่นทำให้ชายหนุ่มยังขดตัวอยู่ในใต้ผ้าห่มอีกพักใหญ่ ก่อนจะต้องยอมรับว่าเมื่อคืนการพูดคุยของเขากับเธอลุลงลามไปไกลกว่าที่ตั้งใจไว้มาก ทั้งที่พอเริ่มเมาเขาก็คิดว่าจะทำเป็นลึ้มๆ เรื่องที่เกิดขึ้นไปตามคำแนะนำของธามวัต แต่สุดท้ายก็ต้องพูดมันออกมาเมื่อเธอไม่ยอมปล่อยให้ประเด็นนั้นไปง่ายๆ

วันนี้หญิงสาวไม่ยอมปลุกเขาแต่ทิ้งโน้ตเอาไว้ว่าจะออกไปทำธุระกับกฤติน มีรอยจูบจากลิปสติกลีแดงบนกระดาดาชวนให้นึกถึงเหตุการณ์หลังจากการปรับความเข้าใจซึ่งเป็นไปได้ไปอย่างเข้มข้นและลึบสนลึกน้อย...แม้ควรเรียกว่าเป็นการทลายกำแพงชั่วคราวน่าจะเหมาะกว่า

เขาใช้ตรอยจูบบนหน้าผาก ลูบรอยแดงจากเล็บซึ่งสะท้อนผ่านกระจกตรงช่วงลำคอบายมาถึงไหล่ ผมซึ่งยาวเลยบ่านั้นน่าจะใช้เวลาตัดหรือทำอะไรสักอย่าง

เที่ยงสิบนาทีก่อน มีเสียงแจ้งเตือนจากโทรศัพท์ มินาคมส่งข้อความถามว่าเขาตื่นหรือยัง เขาถ่ายรูปตัวเองซึ่งกำลังใช้โดร์เป่าผมของเธอส่งกลับไป เธอส่งสติ๊กเกอร์รูปแมวซึ่งมีตาเป็นหัวใจกะพริบกลับมา

เที่ยงครึ่ง เขากินอาหารมื้อแรกของวันเป็นข้าวต้มกึ่งสำเร็จรูปซึ่งใส่เพียงน้ำร้อนลงไป แล้วกลับมานอนเล่นเพราะยังไม่ถึงเวลานัดกับโปรดิวเซอร์ที่สตูดิโอ พลังวิทยุแทบเสียดังยังเปิดโปรแกรมสำหรับอ่านเรื่องย่อบทโทรทัศน์ที่ตนเองปฏิเสธไปขึ้นมา

รูปของมินาคมในชุดว่ายน้ำน้ำพุพิษเป็นสิ่งที่ปรากฏขึ้นมาหลังจากการกรอกชื่อนามสกุลของเธอลงในเว็บไซต์สืบค้นข้อมูล มันดึงความสนใจ

เขาไปจนลืมนี่ว่าจุดหมายที่แท้จริงคือการค้นประวัติต่างหาก

เขาเริ่มเพลิดเพลินกับการดูภาพถ่ายของหญิงสาวเจ้าของเรือนร้าง
เขายวนในชุดว่ายน้ำ ภาพเคลื่อนไหวในโฆษณาซึ่งยังคงคอนเซ็ปต์เซ็กซี่ หรือ
แม้กระทั่งคลิปวิดีโอละครเรื่องแรกซึ่งยังได้รับบทเพื่อนนางเอก ก่อนจะผัน
ตัวเองสู่ด้านมืดด้วยการรับแต่บทร้ายหลังจากนั้น

แน่นอนว่าเธอแต่งตัวชวนให้ใจลั่นเสมอ แต่งหน้าจัด มีมุขตลกร้าย
และสายตาชวนให้หยอมนสยบ ไม่น่าแปลกใจที่เธอไม่ค่อยจะเหมาะกับบท
อ่อนหวานนัก แต่ถึงอย่างนั้นกันต๊กก็เป็นผู้กุมความลับว่าเวลาที่เธอล้างพวก
เครื่องสำอางออกแล้วมีโฉมหน้าที่แท้จริงเป็นอย่างไร หลังจากตื่นเข้ามา
แล้วผมยุ่งขนาดไหน ทำทางตอนกำลังใส่คอนแทคเลนส์ดูตลกมากเท่าไร
รวมทั้งเซนส์การทำอาหารที่ติดลบชวนสยอง

แต่ นอกเหนือจากนั้น เขาไม่รู้เลย

ประวัติของเธอที่มีการบันทึกเอาไว้ไม่ค่อยละเอียดนัก ส่วนใหญ่จะ
เป็นรายชื่อของผลงานการเข้าวงการผ่านมอดเดลลิงและการประกวดเวทีหนึ่ง
แต่เรื่องครบครันกลับลงไปเพียงสั้นๆ ว่ามารดาคอยสนับสนุน

งานหลักของมีนาคัมคือเล่นละคร งานรองคือเป็นพิธีเซนต์เตอร์สินค้า
ซึ่งภาพลักษณ์เน้นความทันสมัยและเป็นผู้ใหญ่ แต่ที่เขาจำเธอได้เมื่อตอน
ยังเป็นวัยรุ่นคือโฆษณาลูกอมช็อกโกแลตที่มีคนใส่ชุดหมีเต้าน้อยด้วย

“ถ่ายชุดว่ายน้ำเกือบทุกปีเลยนี่” เขาพิมพ์เพราะภาพประกอบใน
เว็บข่าวล้วนเป็นรูปจากนิตยสาร ลิงก์แนบแต่ละลิงก์ก็ชวนให้ตาลุกวาว

หากเขาจำไม่ผิดปีนี้มีนาคัมจะได้ต่อสัญญาฉบับเบรนต์ชุดชั้นในด้วย
ดังนั้นเขาอาจจะต้องเห็นภาพแพ้นชุดชั้นในของเธอบนบิลบอร์ดระหว่างขับ
รถยนต์บนทางด่วนอย่างปีที่แล้วก็

แค่คิดก็คันยิบๆ ในใจบอกไม่ถูก

เขาลองค้นหาเฉพาะนามสกุลซึ่งเธอใช้ตามแม่ แต่ไม่มีอะไรที่ดูเป็น
เรื่องสำคัญ เท่าที่เธอเคยเล่าให้ฟัง ตอนนั้นแม่ของเธออาศัยอยู่ต่างประเทศ

ส่วนพ่อเธอไม่อยากเอ่ยถึง

กัณฑ์คิดถึงพลอตละครที่ได้อ่าน มันว่าด้วยเรื่องราวของหญิงสาวซึ่งคิดว่าตัวเองเป็นคนธรรมดาได้ญาติมิตร แล้วเพิ่งมารู้ตัวทีหลังว่าเป็นลูกเศรษฐีร้อยล้าน ส่วนพระเอกก็จะกลายเป็นแค่นักดนตรีกระจอกๆ ธรรมดาเท่านั้น

จะว่าไป...เรื่องนี้ดูคุ้นๆ อยู่เหมือนกัน

เสียงโทรศัพท์ทำให้เขาละลายจากแท็บเล็ต ปลายสายคือธามวัตต์ที่เป็นสารนิเทศส่งเขาถึงที่เมื่อวานนี้

“ว่าไงธาม” กัณฑ์ขมวดคิ้วเมื่อปลายสายบอกว่าแค้โทร. มาเช็คว่าเขายังมีชีวิตอยู่ดีหรือไม่ รวมทั้งสถานการณ์มันตึงกับมีนาคมเป็นอย่างไร

“ก็บอกแล้วว่าเจหนตึงใส่กันได้ก็วัน นี้พี่วิเศษพนันกันอยู่”

“แล้วเป็นไง”

“ฉันก็หายถูกละสิ” คนพูดหัวเราะเบาๆ

ทั้งคู่คุยเรื่องสัพเพเหระอีกครู่รวมไปถึงเรื่องที่ธามวัตต์กำลังจะไปทดสอบบทละครเรื่องใหม่ที่จะทำให้ต้องหายไปอีกพักใหญ่เพราะต้องทำงานในกองถ่ายทุกวัน

“เออ โชคดีแล้วกัน” กัณฑ์วางสายหลังจากนั้น

ไม่ถึงสิบวินาทีชื่อของเขาก็ถูกดึงกลับไปอยู่ในห้องของกลุ่มสนทนาอันประกอบไปด้วย ชวิศ ธามวัตต์ และปองคุณอีกครั้ง

สตูดิโอของค่ายเพลงต้นสังกัดเป็นสถานที่ซึ่งกัณฑ์ใช้เวลามาหมกตัวมากที่สุด แม้เพลงล่าสุดของเขาจะถูกปล่อยออกมาเกือบครึ่งปีแล้วก็ตาม

เดี๋ยวนี้ตลาดของดนตรีเปลี่ยนไป การออกเพลงมาทั้งอัลบั้มแล้วขายไม่ได้เป็นเรื่องที่ยากขึ้น ดังนั้นแผนการตลาดในช่วงหลังมานี้คือการปล่อยเพลงออกมาทีละเพลงแล้วทำให้มันติดตลาดทุกเพลง ขายออนไลน์ในแอปพลิเคชันก่อนที่จะปล่อยอัลบั้มเต็มออกมาในแอปพลิเคชันอีก หรือไม่ก็จัด

คอนเสิร์ตหลังจากนั้น

อดีตวงดนตรีของเขาดูเหมือนจะไปได้ไม่เลวนัก มีอีกตาร์คนใหม่เอง ก็ได้รับการยอมรับ เรื่องความสัมพันธ์ที่เคยอยู่ในจุดเปราะบางระหว่างเขากับเอกฉันท์ซึ่งเป็นนักร้องหลักและหัวหน้าวงนั้นก็ได้รับการสะสางแล้ว... เพราะเขาเป็นคนแนะนำชิโนนาง เพื่อนของตัวเองให้อีกฝ่ายรู้จักและตอนนี้ทั้งคู่ก็ยังคบกันดีอยู่ แม้ว่าหญิงสาวจะบบ้างประปรายถึงเรื่องการทำงานไม่เป็นเวลาของแฟนหนุ่มรวมทั้งการที่ชอบขาดการติดต่อไปในบางช่วงเวลาก็ตาม

“เอาเดโมมาฟังเดี๋ย” เขาหักคำแรกเอกฉันท์ก็หัวเราะออกมา คงรู้ว่าเขาอยากฟังเพลงใหม่ของวงซึ่งไม่มีตัวเองเป็นสมาชิกอยู่ด้วยแล้วใจจะขาด “มันเจ๋งมากเหมือนทุกทีนั่นแหละตั้งแต่แกออกไป” คนพูดทำหน้าภูมิใจจนกัณฑ์แกั่งเบ้าปาก

สีหน้าของเอกฉันท์มักฉายความมั่นใจเสมอ รูปลักษณ์ภายนอกไม่เคยเป็นปัญหาสำหรับคนที่รู้ว่าตัวเองมีข้อดีอะไร ส่วนสูงที่น้อยกว่านั้นเทียบไม่ได้กับน้ำเสียงที่แม้แต่กัณฑ์ก็ยังยอมรับว่าหากคนเลียนแบบได้ยาก

เพียงอินโทรของดนตรีเริ่มขึ้นกัณฑ์ก็หลับตาลง ตัดการรับรู้สิ่งอื่นรอบตัวออกไปแล้วจมลึกลงไปในห้องของเสียงเพลง เขาขยับศีรษะไปตามจังหวะซ้าๆ มโนภาพตามแต่ละโน้ต เสียงหนักเบาที่แตกต่างกันแต่ไหลลื่นเหมือนกับลากมือไปบนเนื้อผ้าที่สากแต่สม่ำเสมอ

เขาชอบมัน ชอบมาก

“เจ๋ง!” กัณฑ์ยอมรับเมื่อถอดหูฟังออก “แต่ก็คงไม่ดีไปกว่าตอนฉันอยู่หรอก”

“ไ้อ้บ้า” เอกฉันท์ตบหัวเขาหนึ่งที่พร้อมรอยยิ้ม

กัณฑ์กำลังจะยกมือตบหัวอีกฝ่ายกลับแล้วหากไม่ได้เห็นหญิงสาวที่ยืนอยู่ด้านหลังของเพื่อนเงียบๆ เหมือนวิญญาณ

“แกเพิ่งขับรถไปชนใครตายแล้วหนีมาเร็วเปล่า” กัณฑ์มองหญิงสาวผม

ดำแต่พุดตัดกับผิวขาวซีดซึ่งแดงสโม่ก็อายส์สีดำฟุ้งรอบดวงตาจนเสียดาย
หน้าตาจิ้มลิ้ม

เธอมองตอบแล้วเม้มปากที่แห้งลอกเป็นแผ่นเข้าหากัน

เอกฉันท์ทำหน้าที่เหลอหลาก่อนจะหันไปมองด้านหลัง ก่อนสะดุ้งเมื่อ
เห็นหญิงสาวกอดอก

“ฉันเป็นคนค่ะ”

กันต์เลิกคิ้ว หันไปทางเพื่อนแล้วพูดเบาลง “เดี๋ยวนี้มีพวกนักร้อง
ฝึกหัดมาที่สตูดิโอ แล้วเธอ คิดว่าจะอยู่แต่ส่วนอะแคเดมิซะอีก”

หญิงสาวที่น่าจะอายุน้อยกว่าตัวเองหลายปีนั้นใส่เสื้อแขนยาวสีดำ
เข้ารูป มีรอยขาดที่ตึงใจตัด ทางเกงยีนซีดขาดๆ กับรองเท้าวิ่งสีดำที่ร่อย
เชือกสีชมพูสะท้อนแสง

“นี่คาโป้ที่เป็นผู้ช่วยโปรดิวเซอร์ที่ฉันเคยเล่าให้ฟังไง”

“คาโป้?” กันต์ทวนชื่อที่ทำให้เขานึกถึงอุปกรณ์ที่ใช้ปรับคีย์เสียงของ
กีตาร์มากกว่าที่จะนึกถึงชื่อคน “อายุเท่าไรหรือนะเรา”

“ยี่สิบค่ะ” เจ้าตัวตอบออกมาแล้วเซิดหน้าขึ้นทำให้เขาส่งสายตาไปหา
เอกฉันท์อย่างนึกสงสัยว่าไม่ได้หูผาดไปใช่หรือไม่

“ก็คิดว่าอายุมากกว่านี้ซะอีก” เขาบอกเมื่อเห็นเพื่อนตัวเองพยักหน้า
ยืนยันว่าเขาไม่ได้หูผาด ก่อนแกล้งยิ้มหวานเมื่อเห็นหญิงสาวทำหน้าที่
เพราะคิดว่าว่าเธอหน้าแก่ “ฉันเรียกพี่สิจ๊ะน้องคาโป้”

“อย่าไปแกล้งน้องเขาสีวะ” เอกฉันท์ปรามเมื่อเห็นว่าคนฟังหน้าแดง
ขึ้นมาด้วยความโกรธ

“คุณกันต์” หญิงสาวเรียกอย่างเป็นทางการ “ฉันเป็นผู้ช่วยโปรดิว-
เซอร์นะคะ ไม่ใช่เด็ก กรุณาเรียกว่าคิตักัญด้วยค่ะ”

“คิต-ตะ-กัญ” เขาทวนเพื่อให้จำได้แต่ยังไม่ทันพูดอะไรออกมาอีกก็ถูก
เอกฉันท์ลากออกมาเสียก่อนโดยไม่ทันได้รู้ว่าลาอีกฝ่าย

“มีธุระอะไรก็ไปทำเลยไป จะมาหาพี่สิทธาก็ไปเถอะ”

“อะไรว่า” กันต์แก้งทำเป็นเสียดายก่อนจะหนีอะไรขึ้นได้ “ผู้ช่วยโปรดิวเซอร์คนนี้ใช้มัยที่แสบกว่าประหลาดนะ หรือเพราะดูเหมาะกับชุดโลลิตาแบบนั้น”

“ไม่ใช่โว้ย ฉันหมายถึงเรื่องที่ชอบบอกว่าเห็นสีเวลาฟังเพลงต่างหาก”

“เออ แปลกจริงวะ” กันต์ยังพูดไม่ทันจบตีเอกฉันท์ก็ถูกตามตัวเสียก่อน แต่ก่อนไปอีกฝ่ายบอกว่าโปรดิวเซอร์ของเขาจะปลิกตัวชั่วคราวได้ หลังจากพักครึ่งจากการประชุมทีมเรื่องมิวสิกวิดีโอของนักร้องคนอื่น

ไม่ทันขาดคำเขาก็เห็นลีลาซึ่งมักสวมเสื้อยืดกับกางเกงขาสั้นและรองเท้าแตะมาทำงานกำลังเกาหัวยุ่งๆ ในมือยังถือปิกัสตอริบอร์ดเอาไว้

“ท่าทางปวดหัวเขียวฟี่ลิท” เขาแซวเสียงใส

“เออ ปวดหัวฉิบหาย” คนพูดยกมืออีกข้างเกาคางซึ่งมีหนวดเคราปกคลุมไปด้วย หลังจากเอาเตโม่ให้เขาแล้วลีลาก็ดูเหมือนจะแก้ๆ กังๆ ยืนเพื่อถ่วงเวลาไม่ต้องเข้าประชุมต่อ “เมื่อไหร่เอ็งจะส่งเนื้อเพลงมาให้ทำครบๆ วะ นีมันนานแล้วนะ”

ยิ้มของกันต์เริ่มแห้งลงทีละนิด เขาใช้ทักษะหัวเราะเพื่อหลบเลี่ยงความรู้สึกผิดที่ว่าเพลงของตนเองล่าช้าไปกว่ากำหนด และเพลงที่ให้แต่งเพื่อที่จะประกอบละครเรื่องหนึ่งก็ยังคงอยู่ในช่วงเรียบเรียงเนื้อร้อง

“เออ ใ้ไปไหน จะได้แนะนำให้รู้จักกัน”

“คาโป้ที่ตัวเล็ก โทธิกๆ หนอยรีเปล่า”

“ไ้นั่นแหละ จะโทธิกรีโลลิตากี่ข้าง ว่าจะให้มาช่วยงานด้วย” ลีลา ยืนยันแล้วว่าคือคิตักัญแน่ แล้วทำท่าจะหันไปเรียกให้คนตามมาแต่ตนเองกลับถูกเรียกให้เข้าประชุมต่อเสียก่อน เจ้าตัวขอเวลาได้อีกครู่แต่เรื่องที่ยอยากเพิ่มคนตามงานกับเขาก็ตกไปอย่างโชคดี

“ไ้คุณชิววันนี้ก็มาสาย แถมยังให้คนอื่นเขามานั่งรออีก ไ้รู้จะด่าท่าเหวอะไรแล้ว”

“ซีมันมาสายปกติอยู่แล้วนี่หว่าฟี่” เขาทำเสียงหึๆ ในลำคอเมื่อนึกถึง

นักร้องหนุ่มอีกคนที่มีภาพลักษณ์เป็นผู้ชายอบอุ่น เสียงนุ่ม หน้าตา
เรียบร้อย แต่นิสัยนั้นขัดกับหน้าตาอย่างที่สุด

“แต่วันนี้มันให้ดาราทันตมาคุยกันเรื่องเอ็มวีมารอไป มันอยากจะได้
นี่ก็ไปขอร้องมาให้แล้วยังจะเสือกมาสายให้เสียหน้า”

“ต้องให้พี่ขอร้องเลยเหอ ดั่งขนาดไหนกันเชียวะ” กันต์แก้มองกระเช้า
เมื่อเห็นว่าคู่สนทนาเริ่มอารมณ์ขึ้น

“คุณพลศรุตไป พระเอกตั้งแต่ยุคคุณพ่อแล้ว แก่ก็น่าจะทันนะ”

“ทันสิ” เขาทำตาโต “ผมโตมากับหนังคุณป้าเลยนะ เสียตายอยู่ๆ ก็
หายไป อย่างน้อยมาเล่นบทพ่อบพู่ก็ยิ่งดี นี่ยังอยู่ใหม่อยากเจอ”

กันต์อยากจะทวนชื่อภาพยนตร์ที่อีกฝ่ายแสดงมาหลายต่อหลายเรื่อง
ให้ลิททรารู้ว่าตัวเองไม่ได้ตื่นเต้นเกินจริง แต่เขาตื่นเต้นจริงๆ ถึงขนาดชะงัก
หน้ามองผ่านประตูห้องประชุมที่เปิดแง้มไว้ครึ่งหนึ่ง

“เขากลับไปเพราะมีคนมาสายเนี่ยแหละ เสียใจด้วยนะ”

สีหน้าของมินาคมยังคงเรียบเฉยเมื่อกันต์ยังคงพูดถึงพลศรุตที่คลาด
กันไป เธอเริ่มยกเล็บที่เพิ่งขัดเคลือบน้ำยาแบบใสขึ้นมามองแก้มือ หยิบ
โทรศัพท์ซึ่งติดฟิล์มแบบกระจกขึ้นส่องหน้าต่อทั้งที่ยังนั่งอยู่ด้วยกันที่โต๊ะ
อาหาร

เห็นที่ว่าเขาต้องหยุดพูดเรื่องฆ่าเวลาได้แล้ว

“วันนี้ไปกับเจ็ตบินเป็นไงบ้าง”

“ก็ไม่มีอะไรมาก กดสิ่ว ทริตเมนต์ผิวแล้วก็หวดตัว แล้วก็อะไรอีก
นิดหน่อย” คนพูดยกแขนยื่นมาให้ตรงหน้า เมื่อจับดูก็รู้ว่ามันนุ่มหนุบหนับ
กว่าเดิมอย่างไม่ได้คิดไปเอง “แต่ที่จริงวันนี้ฉันไปธุระอย่างอื่นด้วย”

น้ำเสียงของมินาคมซอมนอะไรบางอย่างเอาไว้ให้จับสังเกตได้ แต่ถึง
อย่างนั้นกันต์ก็ยังใช้ปลายนิ้วลูบท้องแขนของเธอโดยไม่พูดอะไร

“ฉันคุยกับทักษ์แล้วนะ”

นิ้วมือที่สากกว่าของเขาสะดุดไป เวลานี้จึงคล้ายกับว่ามันเป็นการเขี่ยมากกว่าลูบอย่างวาบหวิวตามที่ตั้งใจในทีแรก

“คุยเรื่อง?”

“เรื่องของเรา” เธอยกแขนขึ้นเท้าคาง ระยะห่างระหว่างกันมีเพียงโต๊ะสี่เหลี่ยมจัตุรัสซึ่งมีทั้งแก้ว จานกว้างกันลึกที่เหลือแต่น้ำราดหน้าวิญญาน หมูลอยละล่อง

ทั้งที่เข่าใช้เวลาไปสตูดิโอเพื่อขอเดโมเพลงของตัวเอง แวะซื้ออาหารเย็น แต่เธอใช้เวลาช่วงนั้นอยู่กับทักษ์ คิดแล้วปลายนิ้วชี้หึ่งก็ติดเข้าที่ข้อศอกของคนที่ยังไม่รู้ตัวว่าเป็นต้นเหตุ

“เจ็บนะ” เธอยกมือลูบศอก ชักสีหน้าพร้อมกับทำท่าจะตีแขนเขากลับบ้าง “ฉันบอกเขาแล้วว่าปล่อยยให้ฉันจัดการเรื่องของตัวเอง อะไรที่ไม่ได้เกี่ยวกับเขา เขาก็ไม่จำเป็นต้องมาเดือดร้อนด้วย”

“แล้วเรื่องพ่อของคุณจะไม่เป็นอะไรเธอ”

“ช่างเขาสี ฉันเหมือนเด็กที่ยังไม่โตหรือไง”

ที่จริงก็เหมือนบางครั้ง...ได้แค่คิด เขาไม่พูดหรอก

“คุณจะเข้าหน้าเขาไม่ติดมากกว่าเดิมเพราะผมรีเปล่า”

“ก็ช่างสิ” มีนาคมยังย้าอย่างเดิม “วันนี้คุณพูดถึงเขามากจนฉันจะอ้วกอยู่แล้วนะ”

เจ้าตัวกงานของตัวเองไปวางที่อ่างล้างจาน ทำทางว่าเรื่องการพัฒนาความสัมพันธ์ที่เคยพูดคุยกันค้างเอาไว้จะเกิดขึ้นอย่างบวบบับไม่ได้

อาจเหมือนกับช่วงที่เขาย้ายเข้ามาที่นี่ใหม่ๆ เริ่มแรกมีเพียงเสื้อผ้าไม่กี่ชุด ลักพักการจัดระเบียบภายในห้องก็เริ่มเปลี่ยนไป มีของหลายชิ้นที่ต้องซื้อใหม่ อย่างโซฟาตัวใหญ่ที่ใช้นอนแทนเตียงได้ หรือตู้สำหรับใส่เสื้อผ้าของเขา

“แต่ถึงอย่างนั้นปัญหาหมันก็ยังไม่ได้ถูกแก้ไปหรอกนะ”

“เพราะคุณมองว่าเป็นปัญหาต่างหาก มันถึงเป็นปัญหา แค่ว่าพูดของ

เขามันทำให้คุณเป็นไอ้เงี้ยวได้ขนาดนี้เลยหรือโงะ” หญิงสาวเช็ดหน้ากอดอก ยืนพิงอ่างล้างจาน “ไล่ให้ฉันไปเจอคนที่ดีกว่านี้ พุดมาได้ยังไง”

“ผมไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น...ก็แค่คิดว่า บางทีคุณอาจมีทางเลือก ที่ดีกว่านี้ก็ได้” เขาถอนใจ ให้เปรียบเทียบกันแล้วนักแสดงที่อยู่ในจุดเดียวกับ มีนาคมส่วนใหญ่มักจะคบกับนักธุรกิจหรือไม่ก็ไฮโซอะไรสักอย่าง ที่ดูฐานะเหมาะสมกัน คนที่มีทั้งเงินและชื่อเสียงที่จะทำให้เธอมีชีวิตสุขสบาย ไปตลอดได้

“ผู้หญิงต้องการคนที่มั่นคงทุกยุคทุกวันนี้แหละ งานผมไม่มั่นคงหรอก คุณก็เห็น”

“เล่นบทพระเอกเสียสละรีไรังคะ ฉันก็มีเงินจากงานไม่มั่นคงเหมือนกัน อย่าลืมนะ” มีนาคมเริ่มเคลื่อนไหว เธอเดินกลับมา นั่ง แต่ทำไมใช้ที่เก้าอี้ ตัวเดิม

“ไม่ได้ตัวเบาเลยนะ”

“สมน้ำหน้า น้ำหนักฉันขึ้นก็เพราะอยู่กับคุณนี่”

หญิงสาวยกแขนโอบรอบคอ เบียดตัวเข้ามาพิงทำให้ชายหนุ่มอดวางมือบนขาของคนที่นั่งอยู่บนตักไม่ได้ ใจของเขาเริ่มสั่นเมื่อได้กลิ่นน้ำหอมจางๆ ตัวของเธอเองก็นุ่มนวล แม้แต่ปลายผมยังไม่ทำให้รู้สึกระคายเลย

“งานของเราไม่มั่นคงแต่ยังไงก็ยังมีโอกาสเก็บเงินได้เร็วกว่าอาชีพอื่น ถ้าเป็นช่วงกอบโกยเราก็ต้องพยายามเก็บให้ได้มากที่สุด เราไม่ลำบากหรอก ถ้ารู้ตัวว่าจุดหมายคืออะไร”

“แล้วกระเป๋าสตางค์ของคุณล่ะ” เขาทรีต

“ฉันไม่ได้ซื้อบ่อย”

“ใบที่ใช้อยู่นี้มีสามสิแล้ว”

“อย่าห้ามฉันซื้อกระเป๋า” มีนาคมยกมือกุมอกพรางมองกระเป๋า สตางค์เงินแสน รวากับหัวใจอีกเสบรุนแรงแล้วสลับลงกับอกของเขา

“มันเป็นอุปกรณ์ส่งเสริมภาพลักษณ์” เธอพิมพ์ “ฉันต้องสวยและมีรสนิยม”

“ผมไม่ได้ไม่เข้าใจเรื่องนั้น แต่มันหมายถึงคุณใช้เงินเร็วเกินไปเพราะหามาได้ง่าย แต่เราคงไม่ได้อยู่ในช่วงกอบโกยไปตลอดจริงไหม”

เธอเงยหน้ามองเขา ตาเป็นประกาย “ถึงเวลานั้นคุณก็อย่าทิ้งฉันนะ”

“คงต้องคิดดูก่อน”

หญิงสาวถอนใจแล้วสบหน้ากับคอของเขา “กลัวเลี้ยงฉันไม่ได้สินะ”

“กลัวว่าเราจะอยู่อย่างมีความสุขไม่ได้มากกว่า”

“แค่อยู่ด้วยกันไปเรื่อยๆ ไม่ได้หรือไง การกังวลกับสิ่งที่ยังมาไม่ถึงมีแต่จะทำให้ตอนนี้เราต้องมาทะเลาะกันนะ”

ชายหนุ่มถอนใจบ้าง เริ่มคล้อยตามคนนั่งตัก มือเจ้ากรรมของเขาทำได้เพียงโอบเอวที่เว้าเข้าไป รู้สึกได้ว่าตัวของเธอกำลังอุ่นพอดี

แต่เดี๋ยวก่อน เขาตั้งใจว่าจะคุยกับเธอเรื่องครอบครัวไม่ใช่หรือไง แล้วทำไมมันกลายเป็นเรื่องเงินได้

“มี” เขาเรียกอีกฝ่ายเบาๆ

คนถูกเรียกหนึ่งไปราวกับรับรู้ได้ว่าเขาตาสว่างจากการเบี่ยงเบนประเด็นด้วยร่างกายนำกอดแล้ว เธอฝังใบหน้าที่กับไหล่ของเขามากกว่าเดิม รับรู้ได้ทันทีถึงเสียงหัวใจเต้นจากอกที่เบียดอก

“อย่าพูดเรื่องพ่อของฉันอีกเลยนะ ไม่ว่าจะยังไงเขาก็ไม่ได้อยู่ในอนาคตของเราอยู่แล้ว เราจะรู้จักกันมากขึ้นเรื่องไหนอีกก็ได้แต่ไม่ใช่เรื่องนี้ ฉันขอคุณเรื่องเดียวจะได้ไหม”

กันต์รู้สึกของตัวเองกำลังจะก่อปัญหาขึ้นมา ไม่กล้าดันตัวเธอออกเสียด้วยซ้ำเพราะหากเห็นสีหน้าไม่ดีแล้วเขาจะรู้สึกผิด

“ทำไม่ได้ตอบ”

“มือไม่ว่าง” ชายหนุ่มล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกงหาโทรศัพท์มือถือถือในหัวคิดแต่เรื่องเบี่ยงเบนประเด็น

“มันเกี่ยวกันตรงไหน” เธอเป็นฝ่ายขยับตัวเอง ยังคงขมวดคิ้วเมื่อเขาเปิดเพลงใหม่ของตัวเองที่ยังไม่มีคนนอกได้ฟังมาก่อน “เพลงใหม่เสร็จแล้วหรือ”

“ใกล้เคียงแล้วละ” เขาเพิ่มเสียงให้ดังขึ้น แนวเพลงคราวนี้เปลี่ยนเป็นป๊อปมากกว่า “march” เพลงก่อนหน้านี้ซึ่งเขียนช่วงที่เขาเริ่มคบกับเธอแรกๆ แต่เพลงนี้เขียนหลังจากนั้นมาสักพักแล้ว

เนื้อเพลงพูดถึงผู้หญิงที่คิดตลอดเวลาว่าผู้ชายของตัวเองจะมองคนอื่น แต่ถึงอย่างนั้นเขากลับสนุกที่ได้เห็นเธอจนและหึ่งหวง

“ฉันว่าฉันรู้จักผู้หญิงคนนั้นนะ” มีนาคมหรีตาเมื่อเพลงมาถึงท่อนสุกขมวดคิ้วเมื่อเขาอมยิ้ม “ถ้าดียังไงจะมาเผาฉันออกอากาศอย่างนี้”

“คุณไม่ชอบหรือ”

เธอยกไหล่ตอบอย่างเย็นชา แต่ก็สะดุ้งโหมกลับมากอดเมื่อเขาชันขาขึ้นหันคว้น

กันต์หลุดหัวเราะออกมาตอนเธอหยิกเข้าที่ไหล่

“ถ้ามันทำให้คุณไม่สบายใจขนาดนั้น ผมก็จะไม่ถามอีก” คำตอบที่เดินทางมาถึงช้ากว่ากำหนดดูเหมือนจะทำให้คนฟังมีชีวิตชีวขึ้น “แต่ว่าได้โปรดอนุญาตให้ผมเผยแพร่เพลงนี้ด้วยเถอะ”

“มีวันไหนที่เราพูดกันรู้เรื่องบ้างไหม” เธอกลอกตา

“ไม่มี” เขาทำตาลอยโต้ตอบ แต่แก้มถูกตีเบาๆ ทำให้เขาหันกลับมาสนใจเธอทันที “เจ็บนะ”

นิสัยไม่ดีของมีนาคมคือการทำให้เขาเจ็บตัวบ่อยๆ แต่ถึงอย่างนั้นเธอก็ให้คำทำขวัญเป็นจุมพิตแสนหวานที่ไม่จำเป็นต้องมีที่มาที่ไป ความเคอะเขินระหว่างกันหายไปนานแล้วจนเขาไม่แน่ใจว่าเคยมีด้วยหรือไม่ จังหวะเพลงกลับมาสู่ท่อนสุกอีกรอบแต่หญิงสาวกลับหัวเราะออกมาเสียก่อนเมื่อตอนเขาจุ่มต่ำลงมาถึงคอของเธอ

“จบเลย” เขาไม่ยอมคลายวงแขนออกแต่อีกฝ่ายกลับยกมือไม่ต่าง

กับแมวเวลาถูกแก้งแล้วพยายามเดินถอยหลัง “เมื่อไหร่จะหายบ้าจี้สักทีนะ รี๋หนามยกต้องเอาหนามบ่ง”

“มายยย” เธอเอามือดันคางของเขารึ้น ทำหน้าขยาดเมื่อเขาถูหนวดกับอุ้งมือ “อย่างอื่นก็ด้วย ห้ามทั้งหมดวันนี้ เพราะฉันเพิ่งทำบิกินีเวกซ์มา”

มีนาคมหน้าแดงขึ้นเมื่อเขาอ้าปากค้างเพราะเริ่มคิดอะไรไปไกล

“ขอร้องหยุดทำหน้าอย่างนั้นได้แล้ว คุณไม่รู้หรือว่ามัน...” เธอแง้มปากแล้วกำมือสื่ออารมณ์ “เจ็บขนาดไหน”

“อูว” แค่จินตนาการเขาก็รู้สึกเจ็บแล้ว

“ฉันเหมือนไก่ที่กำลังจะถูกต้มไม่เห็นหรือ” คนพูดยกแขนให้ดูใกล้ๆ นอกจากความนวลเนียนที่เขาสัมผัสที่แรกนั้น ขนแขนเธอยังหายไปอีกด้วย “ถูกถอนหมดทั้งตัวเลยไม่เห็นหรือ”

“บิกินีเวกซ์... หมายถึงจะถ่ายบิกินีปีนี้แหละหรือ”

“ใช่ เรื่องนั้นแหละที่ฉันยังไม่ได้บอกเพราะก่อนหน้านี้เราทะเลาะกันจริงไหม” เธอตอบโดยแก้ความหลัง อาจเพื่อเป็นเหตุผลไม่ให้เขาห้ามปรามได้ “จำเรื่องสัญญาชุดชั้นในได้ไหม งานนั้นมันถือเป็นกิจกรรมหนึ่งในการโฆษณา อีกอย่างปีนี้เขาจะแตกแบรนด์มาจับตลาดชุดว่ายน้ำอย่างจริงจังแล้วด้วย”

หญิงสาวเอ่ยชื่อของช่างภาพคนตั้งในวงการพร้อมชื่อของนิตยสารที่เขาเองก็รู้จัก แต่กัณฑ์ยังทำหน้านิ่งมองคนพูดซึ่งพยายามอธิบายยืดยาวทั้งที่เขาก็สงสัยว่าทำไมพักหลังนี้เธอถึงเข้าฟิตเนสบ่อยขึ้น กินอาหารควบคุมน้ำหนัก รวมทั้งออกกำลังกายเองในตอนเช้า

“คุณขอผมไปแล้วหนึ่งเรื่อง ดั่งนั้น...”

“ไม่ได้ค่ะ คุณห้ามฉันไม่ได้”

“เพราะผมมาที่หลังบริษัทชุดชั้นในของคุณสินะ”

“ที่จริงคุณมาที่หลังโฆษณาเกือบทุกอย่างของฉันเลย แต่ถ้าให้เรียงลำดับตามผลตอบแทนด้านการเงินคุณคงอยู่อันดับสุดท้าย แต่ถ้าให้เรียง

ตามใจแล้วละก็...”

กัณฑ์เริ่มมีความหวังขึ้นมาเล็กน้อยเมื่อเธอยิ้ม

“คุณแค่อยู่อหลังบริษัทชุดชั้นในเฉยๆ นะคะ”

ชายหนุ่มตัดสินใจแล้วว่าจะไม่สนใจเรื่องพ่อของเธออีก ตอนนี่เขา
เคืองบริษัทชุดชั้นในนั้นมากกว่า

กันต์ยอมรับความพ่ายแพ้ของตัวเองต่อบริษัทชุดชั้นในตั้งแต่วันนั้น หรือจริงๆ คือต่อระบบเศรษฐกิจแบบเงินมาฟ้าหลุดอันชั่วร้าย แต่อย่างไรก็ตาม การจะหาจุดพึงพอใจสูงสุดร่วมกันนั้นอยู่ตรงที่มีนาคมจะไปทำงานของเธอ ส่วนเขาจะตามไปสมทบหลังจากเสร็จธุระของตัวเองแล้ว ใช้เวลาหลังจากนั้นเพื่อรับค่าทำขวัญ เป็นที่พักติดทะเลบรรยากาศเหมาะแก่การฟังเสียงคลื่นแล้วกอดใครสักคน

มีนาคมเดินทางไปกับกฤตินแล้วตั้งแต่เมื่อวาน เธอยังถ่ายภาพทะเลกับโรงแรมมาให้เขาดูระหว่างที่กำลังจัดกระเป๋าเพื่อบินตามไปในไฟล์ต์ดึกของวันนี้

กันต์เริ่มเก็บเสื้อผ้าของตัวเองลงกระเป๋าเบ้สีดำพาดบ่า ช่วงนี้เขาไม่มีงานอะไรรัดตัวนอกจากเตรียมอัลบั้มที่อีกนานแสนนานกว่าจะทำได้ครบ เขาม้วนเสื้อยืดตัวโปรด จัดสรรทุกพื้นที่ให้เกิดประโยชน์สูงสุดโดยเตรียมชุดให้พอสำหรับสองคืน เพราะหลังจากนั้นหญิงสาวจะต้องกลับมาถ่ายละครเรื่องใหม่อีกสี่วันต่อสัปดาห์

ชายหนุ่มกำมือรองใต้คางเมื่อไม่แน่ใจว่ายังลืมนอะไรหรือไม่ ก่อนจะนึกได้ว่ายังมีแจ็กเก็ตหนังตัวเก่งที่ยังอยู่ในห้องของหญิงสาวชั้นบน เขาน่าจะพาดมันเอาไว้ที่โซฟาแต่มีนาคมอาจจะจับมันใส่ไม้แขวนเสื้อแล้วแขวนไว้ที่หน้าตู้เสื้อผ้าของเธอ ทว่าไม่มีทางรวมมันเข้าไปเป็นหนึ่งในพรรคพวกในตู้แน่

หญิงสาวเป็นคนมีระเบียบในบางเรื่องอย่างน่าตกใจ เขานึกถึงครั้งแรกที่เห็นตู้เก็บรองเท้าติดหลอดไฟกับกระจกเงาบานใหญ่ซึ่งให้ความรู้สึกเหมือนอยู่ในร้านรองเท้า รวมไปถึงตู้เสื้อผ้าขนาดยักษ์ที่จัดเสื้อผ้าใส่สีเป็นหมวดหมู่จากอ่อนไปเข้ม ทุกตัวจะต้องแขวนไม้แขวนให้ตรงกับรอยตะเข็บที่ป่า ไม่อย่างนั้นมันจะเป็นรอยจากไม้แขวน ทำให้เธอต้องแยกมันออกมารีดใหม่ด้วยเตารีดไอน้ำแบบพกพา

นับว่าเขายังโชคดียังเก็บห้องของตัวเองไว้ไม่ตัดสินใจขายไปเสียก่อนอย่างน้อยก็ยังมีส่วนตัวเป็นกรรมสิทธิ์ของตัวเองบ้าง ไม่ว่าจะวางของระเกะระกะอย่างไรมีนาคมก็ทำได้แค่บ่นเท่านั้น

ชายหนุ่มมีเวลาสามชั่วโมงเพื่อสำหรับเดินทางซึ่งน่าจะถึงก่อนเวลาเรียกขึ้นเครื่องสบายๆ เขาเข้าไปที่ห้องชุดของมีนาคมอย่างไม่มีรบกวน ห้องนอนของเธอมียแจ็กเก็ตของเขาแขวนเอาไว้จริงๆ และก็ไม่ต้องลืมนลิปสติกที่เธอให้ไว้วานให้เขาหยิบติดไปด้วย

ลิปสติกของเธอคือสีแดง แต่การให้เลือกรูปสีแดงจากบรรดาคลังแสงบนโต๊ะเครื่องแป้งที่วางเรียงเหมือนแคนเตอร์เครื่องสำอางทำให้เขาคิดหนัก มันเป็นเรื่องยากที่จะให้แยกระหว่างสีแดงลิปสติกสองเฉดออกจากกัน ดังนั้นการถ่ายภาพแล้วส่งไปให้เธอบอกตำแหน่งกลับมาจะเป็นทางออกที่ดีที่สุด

แต่เสียงดังด้านนอกห้องเรียกความสนใจของกันต์ได้มากกว่าเสียงข้อความตอบกลับของมีนาคม

เขานึกถึงแม่บ้านที่หญิงสาวจะจ้างมาทำความสะอาดห้องชุดของตนเองสัปดาห์ละครั้ง แต่หญิงวัยกลางคนนั้นก็ไม่ได้มีรูปร่างสูงใหญ่อย่าง

คนที่กำลังหันหลังให้ความสนใจกับชั้นหนังสือ

“คุณเข้ามาได้อย่างไร”

ดูจากรูปร่างสูงสง่า คนคนนั้นเป็นผู้ชายแน่นอน แม่ผมยาวที่ไม่ได้
ดำสม่าเสมอนั้นจะถูกรวบไว้ต่ำที่ท้ายทอย เขาสวมเสื้อเชิ้ตสีครีม กางเกงสี
เทาเข้มทรงตักยุค และการถอดรองเท้าหนังไว้ที่หน้าประตูแล้วสวมรองเท้า
ผ้าพื้นเตี้ยที่ไว้ใส่ในบ้านนั้นแสดงว่าต้องเห็นรองเท้าผ้าใบของเขาที่ถอดวาง
ไว้ก่อนหน้านั้นแล้ว

“หนังสือพวกนี้ไม่ใช่สิ่งที่น่าจะมีอยู่ในชั้นหนังสือของลูกสาวฉันหรอก
จริงไหม” ผู้พูดไม่ตอบคำถามแรก แต่เปิดหนังสือรวมคดีประหลาดทั่วโลก
กลับเข้าไปที่ชั้น “ถ้าเป็นพวกนิยายรักก็ว่าไปอย่าง”

กัณฑ์มองอีกฝ่ายตาค้าง ในมือของเขายังกำโทรศัพท์มือถือแต่ในหัว
ว่างเปล่า

“ฉันว่าฉันเคยเห็นหน้าเธอมาก่อนนะ เธอเล่นชิตคอมตอนเย็นกับ
ลินนี่ใช่ไหม”

หัวใจที่พองโตขึ้นมาในประโยคแรกของกัณฑ์เปล่ง

“ไม่ใช่ครับ ผมเป็นนักดนตรี แค่เคยมีละครเรื่องหนึ่ง แล้วก็โฆษณา
บ้าง” เขามองคนที่เดินมาหนึ่งโซฟาสบายๆ ราวกับเป็นห้องตัวเอง แม้อีกฝ่าย
จะชี้ห้องชุดห้องนี้ให้มีนาคมและเธอก็มองว่าเป็นหนึ่งในค่าชดเชยอันควร
จะได้รับก็ตาม

“อยู่เมืองไทยก็แบบนี้ สมัยนี้ต้องเป็นให้ได้ทุกอย่างถึงจะอยู่ได้ จะ
เป็นแบบเมืองนอกที่เป็นแค่นักร้องหรือนักดนตรีอย่างเดียวก็คงจะไม่นิยม
เท่าไร”

กัณฑ์ก้าวมาหนึ่งโซฟาเดี่ยวซึ่งอยู่ห่างจากคู่สนทนาไม่มากโดยไม่รอให้
เชิญ

“เหมือนคุณเธอครับ คุณพลศรีตุ”

ความรู้สึกของชายหนุ่มค่อนข้างขัดแย้งระหว่างบวกกับลบ แต่เมื่อ

คิดถึงสิ่งที่มีนาคมเคเคเล้าให้ฟัง ผู้ชายคนนี้ก็ไม่มีเหลืออะไรให้เขารู้สึกตื่นเต้นที่ได้เจออีก

ผู้ชายที่เขาเอ่ยชื่อออกไปหลายครั้งทั้งที่ไม่รู้เรื่องอะไร

“มีรูรีเปล่าว่าคุณมาที่นี่”

พลศรุตสุดหายใจลึกก่อนที่จะถอนใจออกมา “ไม่ แล้วทำไมล่ะ”

“ผมคิดว่ามีคงไม่แสบปีเท่าไรหรอกถ้ารู้ว่าคุณมาที่นี่ตอนที่เธอไม่อยู่”

“ฉันขอความเห็นของเธอหรือไง” สีหน้าของคนพูดดูพอใจไม่น้อยที่ได้ยอกย้อน และเฝ้าอายุกับฐานะที่สูงกว่าข่มให้คนฟังต้องทำตัวสุภาพ

“เปล่าครับ”

“แล้วนี่อยู่ด้วยกันนานแค่ไหนแล้ว”

“ก็สักพักแล้วครับ” กันต์กำลังคิดหาคำตอบที่ดีที่สุด แต่ข่าวของของเขาที่อยู่ในห้องทำให้โกหกไม่ได้มากนัก “ผมเองก็อยู่คอนโดนี้แต่คนละชั้น เราเจอกันตอนถ่ายละครเรื่องก่อนก็เลยเริ่มคุยกัน เป็นเพื่อนกันมาก่อนจะตัดสินใจลองคบกัน”

เขาบิดเบือนความจริงเล็กน้อย แม้คิดว่าอีกฝ่ายอาจจะทราบจากทักษ์แล้ว ไม่อย่างนั้นคงจะไม่มาพบเขาตามลำพังในสถานการณ์นี้อัดอย่างนี้

“แล้วเป็นนักดนตรีนี่มันมีเงินพอกินพอใช้หรือ”

“ก็ไม่ได้ลำบากอะไรนะครับ”

“ไม่ได้เรียนสูงหรือไง ทำไมไม่ทำงานอื่น”

“ผมจบกฎหมายแต่ไม่ได้ทำงานด้านที่เรียน” เขารู้ตัวแล้วว่ากำลังถูกซักประวัติ “พ่อเป็นทนาย แม่เป็นแม่บ้าน ผมเป็นลูกคนเดียวก็เลยถูกเลี้ยงมาอย่างคาดหวังว่าจะให้เป็นทนายเหมือนกันแต่สุดท้ายผมเลือกที่จะทำงานที่ตัวเองอยากทำแทน”

“อย่างนี้เอง” พลศรุตกอดอก

โทรศัพท์ของกันต์ส่งเสียงเรียกเข้าดังชัดจังหวั่นขึ้นมา ปลายสายเป็นมีนาคมที่เขาไม่สามารถละเลยได้ เธอทวงถามถึงข้อความที่ยังไม่ได้ตอบแต่

เขาก็มีข้ออ้างที่จำเป็นต้องยกขึ้นมาใช้เพื่อปิดบังว่ากำลังอยู่กับใคร

“พอดีผมมีธุระที่สตูดิโอด่วนนะ คงจะไปเฟลตนั้นไม่ทันแล้วแต่ว่าผมจะไปพุงนี้ซะนะ” เขาโกหกเสร็จสรรพ หญิงสาวที่ยังไม่รู้อะไรจึงตัดพ้อกลับมาเป็นชุด “ผมก็คิดถึงคุณ ดูแลตัวเองดีๆ ให้เจ็ดสิบอยู่เป็นเพื่อนนะ”

กัณฑ์หลุดปากพูดชื่อของกฤตินผิดทั้งที่รู้ว่ามีคนนั่งฟังอยู่ พอวางสายสีหน้าของพลศรุตดูจะขบขันก็ไม่เชิง

“ตินะ ฉันยังไม่เคยรู้เลยว่าลูกสาวจะไปไหน ต้องคอยถามเอาจากผู้จัดการส่วนตัว บางครั้งโกหกกลับมาก็มี” คนพูดยกไหล่ สีหน้าไม่ได้เปลี่ยนแปลงไป

ชายหนุ่มรู้สึกถูกบีบอัดด้วยความหนาแน่นในอากาศ หรืออะไรก็ตามที่ทำให้เขาอยากจะถอนใจออกมา เขาลุกจากโซฟา มือสองข้างล้วงเข้าไปในกระเป๋ากางเกง

“คุณดื่มไหมครับ” กัณฑ์พยักพืดไปทางตู้เย็น “มีไวน์”

“จะมอมกันหรือไง”

“เปล่า คุณกันอย่างนี้น่าหน้าอืดอืด แล้วผมก็หิวด้วย” เขายิ้มบางเมื่ออีกฝ่ายขมวดคิ้ว “ก็ตั้งใจว่าจะไปกินที่สนามบิน แต่คงไม่ทันแล้ว ตอนนี้มีพวกเนื้อสำหรับทำสเต็กอยู่ คุณสนใจไหมครับ”

“ก็ตามใจ อยากทำอะไรก็ทำไปสิ” พลศรุตลุกขึ้นบ้าง แล้วเดินตามเขาเข้าไปในครัว สายตาจับสังเกตตอนที่กัณฑ์หยิบผ้ากันเปื้อนมาสวมแล้วผูกปมด้านหลัง ถกแขนเสื้อมาไว้ที่ข้อศอก รวบผมด้วยหางยารธรรมดา แล้วหันไปล้างมือก่อนจะเปิดตู้เย็น รินไวน์ที่ค้างอยู่ใส่แก้วส่งไปให้

ไวน์คงเสียรสชาติไปมากแล้ว แต่คนดื่มดูจะไม่ได้สนใจมากไปกว่าการเปลี่ยนที่คุยและจิบแอลกอฮอล์เพื่อละลายพฤติกรรม

“ติดการพนันรีเปล่า” พลศรุตถามระหว่างที่เขาเริ่มโรยเกลือและพริกไทยลงบนเนื้อที่หยิบออกมาอย่างคล่องแคล่ว ชายหนุ่มเมยหน้ามองเพียงนิดก่อนจะก้มหน้าต่อ

“ไม่ครับ”

“ติดเหล้า สูบบุหรี่ไหม”

“ครับ ทั้งสองอย่าง แต่ไม่ได้ทำให้เสียงาน”

“ไปเลิกซะ สุขภาพทรุดโทรมเปล่าๆ” คนพูดส่ายหน้า “แล้วมีปัญหารื่องผู้หญิงด้วยไหม”

เขายิ้ม “คิดว่าไม่นะครับ”

กระทะสำหรับย่างส่งเสียงดังซู่เมื่อเนื้อสั้มผัดกับผิวหน้าที่ร้อนได้ที่มือของพลศรุตยังถือแก้วไวน์อยู่ตอนที่เนื้อเปลี่ยนจากสีแดงเป็นซีดโดยไล่จากขอบนอกเข้ามาด้านใน บทสนทนาหายไปอย่างลึกลับระหว่างนั้น มันถูกแทนที่ด้วยกลิ่นหอม เสียงของมีดที่แทรกผ่านผักแล้วกระทบกับเขียงไม่เป็นจังหวะ

กัณฑ์กลับเนื้อเมื่อคิดว่าได้ที่ดีแล้ว มีเวลารินไวน์ให้อีกฝ่ายเพิ่ม

“คุณยังไม่ตอบคำถามเลยว่าเข้ามาได้อย่างไร”

พลศรุตหยิบคีย์การ์ดออกมาจากกระเป๋าเสื้อแทนคำตอบ

“คุณซื้อให้เธออยู่ ไม่ได้หมายความว่า คุณจะเข้าออกตามใจชอบได้นะครับ”

“ฉันดูเหมือนสตอลเกอร์หรือไง”

กัณฑ์ขมวดคิ้ว อยากถามกลับเหลือเกินว่าถ้าไม่เป็นเช่นนั้นคนพูดจะอยู่ในห้องตรงนี้กับเขาได้อย่างไร

“ใหม่แล้วรีเปล่า” พลศรุตขัดจังหวะขึ้นด้วยการชี้ขึ้นไปทีกระทะ เนื้อซึ่งควรจะสุกแต่พอดีกำลังแห้งติดกระทะ ควันสีเทาชัดเจนขึ้น

สุดท้ายกัณฑ์จึงต้องคืบมันขึ้นมา หันผิวหน้าที่ใหม่ทิ้งไปแล้วจัดใส่จาน น้ำจิ้มแจ่วผสมมายองเนสถูกทำเป็นอย่างสุดท้ายขณะที่แขกผู้ไม่ได้รับเชิญจับปากเสื้อของตัวเองขึ้นดมแล้วย่นจมูก กลิ่นภายในห้องนี้จางหายไปแล้ว แต่กับเสื้อผ้าน่าจะยังติดไปอีกสักพัก

ชายหนุ่มส่งส้อมให้ตอนที่พ่อของมินาคมยังดูวางมาดกับสติกเสน

ย้วยวนตรงหน้า แต่ถึงอย่างนั้นพลศรุตก็รอให้เขาชิมก่อนราวกับกลัวว่าจะถูกวางยาเข้าจริงๆ

“ดูสบายใจจริงนะ”

“ไม่มีอะไรต้องกังวลนี่ครับ” เขากินอีกคำ

“ดูเธอไม่ประหลาดใจอะไรเลย” พลศรุตขมวดคิ้ว “ไม่รู้เพราะท่าทางของเขาหรือรสชาติอาหารกันแน่

“ประหลาดใจสิ ผมเป็นแฟนหนังคุณนะ ยังไงก็ต้องเซอร์ไพรส์อยู่แล้ว”

กัณฑ์พูดแล้วก็ปล่อยให้บทสนทนาจางหาย นานจนพลศรุตวางส้อมลงหลังจากกินไปได้อีกไม่กี่คำ

“ถ้าสีหน้าประหลาดใจเธอเป็นอย่างนี้ ฉันไม่แปลกใจแล้วว่าทำไมเธอได้เล่นละครแค่เรื่องเดียว”

ชายหนุ่มรู้สึกเจ็บในใจจริงๆ แต่ถึงอย่างนั้นก็ยังออกมาหน้าเป็น

“ทำไมคุณไม่บอกละครบ้างว่าต้องการอะไรจากผม ในเมื่อคุณเองก็เพิ่งเคยเข้ามาที่นี่ครั้งแรก และคงไม่ดีนักถ้าผมจะโทร. ไปบอกมีว่าคุณเข้ามาในพื้นที่ของเธอ”

กัณฑ์ไม่ละสายตาคู่สนทนาเลย การพูดเรื่องหนึ่งสื่อเริ่มแรกนั้นเป็นการชวนคุยไร้สาระก็จริง แต่การที่พลศรุตกวาดสายตามองหาเก้าอี้ที่จะยกมานั่งอยู่พักใหญ่ทำให้เขาแน่ใจว่าอีกฝ่ายมาที่นี่เป็นครั้งแรก

“คุณทักษะบอกคุณเธอครับ”

“ไม่ต้องให้ใครบอกมันก็เข้าหู ทำไมฉันจะแยกข่าวจริงกับข่าวลือไม่ออก” คนพูดจิบไวน์อีก “แต่ฉันก็ไม่เคยได้ถามอะไรจากปากเจ้าตัวลึกลับครั้งเราพูดกันได้ไม่เกินสามคำก็ทะเลาะกันแล้ว”

“วันนี้คุณโชคดี” กัณฑ์ชี้ไปที่มุมหนึ่งของห้องรับแขก “มีติดกล่องวงจรมิดเอาไว้ จะเปิดเฉพาะวันที่ให้แม่บ้านเข้ามาทำความสะอาด ซึ่งก็คือวันนี้ แต่เรานัดกันว่าจะไปเที่ยวกันต่อ ดังนั้นก็เลยยกเลิกนัดแม่บ้านไป”

ไม่อย่างนั้น ภาพนี้จะถูกบันทึกและส่งเข้าโทรศัพท์มือถือของเธอผ่านแอปพลิเคชันแน่

พลศรุตยกไหล่ “ทำไมเราไม่คุยเรื่องอื่นนอกจากเรื่องลูกสาวของฉัน เช่นเรื่องของเธอ”

“ผม?” กันต์ชี้เข้าหาตัวเอง “คุณหาประวัติของผมจากข่าวกับกูเกิลก็ได้นี่ครับ”

คนอายุมากกว่าหัวเราะเบาๆ ดีความหมายได้ว่าเรื่องพวกนั้นถูกทำไปแล้วต่างหาก

“แน่นอนว่าฉันต้องอยากรู้จักเธออย่างที่ไม่ได้รู้จากข่าว เพราะถ้าเธอทั้งคู่จะจริงจังกันจริงๆ นั่นหมายความว่าฉันก็จะกลายเป็นพ่อของเธอด้วย” พลศรุตวางแก้วลงบนโต๊ะ หมุนฐานของมันช้าๆ ด้วยปลายนิ้ว “แต่ฉันไม่คิดว่าจะรับใครมาเป็นลูกอีกคนได้หรอกนะ”

ไวน์แดงในแก้วขยับไหวเหมือนคลื่นน้ำ ปริมาณที่พอเหมาะของมันยังไม่ทำให้กระบอกออกมาตอนที่อีกฝ่ายหยุดหมุนแก้วในมือเมื่อกันต์ยิ้มออกมา

“อะไร?”

“ผมก็คิดอย่างนั้น เพราะกับลูกคนเดียวคุณเองก็ยังไม่ได้ยอมรับเท่าไรนี่ครับ”

หากพลศรุตเป็นคนอารมณ์ร้อนสักหน่อยกันต์อาจจะถูกชกไปแล้วก็ได้ แต่อาจเพราะอีกฝ่ายผ่านการใช้ชีวิตมายาวนาน ผู้สูงวัยกว่าจึงเพียงแค่ออกเสียงหายใจลึกๆเป็นนาน ใบหน้าแดงขึ้นแต่ยังไม่ขยับมือออกจากเพื่อกระดกไวน์เข้าปากเท่านั้น

“ฉันละสงสัยหนักว่าเธอมีชีวิตรอดมาจนถึงทุกวันนี้ได้อย่างไรโดยไม่ถูกกระที่บ่นะ”

“อ้อ ถ้าคุณชินกับทางในผับที่ไปประจำแล้ววิ่งเร็วพอก็พอรอดได้” กันต์ยกไหล่ “แต่ถูกของคุณ ผมยังไม่เคยถูกกระที่บ่นสักที”

ถือว่าโชคดี...สายตาสลัดคร้อตบออกมาเช่นนั้น

“คุณเป็นพ่อผมไม่ได้หรอก พ่อเธอก็ด้วย มีไม้โซ่คนที่จะฟังใครที่มาขึ้นวาลิ่งเธอก็ต้องทำอะไร ใช้ชีวิตยังไง ผมก็เหมือนกัน เราถึงทะเลาะกันทุกที”

“หิ้งที่อยู่ด้วยกัน?”

“มันก็เป็นเรื่องปกติที่ครับ มีคนที่ไม่เคยทะเลาะกันด้วยหรือไง”

“แล้วทำไมถึงไม่แต่งงานก่อนแล้วค่อยอยู่ด้วยกัน” คนอายุมากกว่าตั้งคำถาม “ลูกสาวของฉันทจะได้ไม่เสียชื่อด้วย ไม่ใช่เรื่องหัวโบราณอะไรนะ แต่จะได้ไม่ต้องหลบซ่อนอย่างนี้”

“คุณพูดเหมือนไม่เคยทำงานวงการนี้” ชายหนุ่มรินไวน์ให้อีกฝ่ายเพิ่มพลังขมวดคิ้วไปด้วย

“มีไม่ยากแต่งกับเธอสินะ”

“เรายังไม่พร้อมครับ” เขาแก้ “สักวันที่พร้อมวันนั้นคงมาถึง ที่อยู่กันตอนนี้ก็ไม่ต่างเท่าไร”

“เป็นผู้ชายก็พูดได้นี่”

“เธอบอกเองต่างหากครับ นี่ยังเพิ่งไปรับงานชุดว่ายน้ำมา ละครมีคิวยาวไปถึงปีหน้า ไม่มีเวลาทำอย่างอื่นแล้ว”

กันต์พูดเรื่อยๆ แต่สีหน้าของพลครุตกกลับอ่านยาก คนสูงวัยกว่าถอนใจเมื่อเขาพูดเรื่องของมินาคมออกไป หากมองในมุมกลับ เขาเห็นเธอถ่ายชุดว่ายน้ำยังรู้สึกเซ็ง แล้วคนเป็นพ่อจะไม่เซ็งยิ่งกว่าหรือ

“แล้วทำไมคุณไม่แต่งงานกับแม่ของมีละครับ” เขาถามก่อนจะหันไปเปิดตู้เย็น “เปิดไวน์อีกขวดนะครับ”

“ฉันแต่งไม่ได้”

กันต์รอฟัง แต่ทั้งความตั้งใจจะเถียงกลับในตรรกะเดียวกับที่อีกฝ่ายถามว่าทำไมเขาถึงไม่แต่งงานกับมินาคม

ชายหนุ่มเปิดขวดไวน์ รู้สึกพอใจเมื่อเห็นอีกฝ่ายหน้าแดงขึ้นแล้วปลด

กระดุมข้อมือเสื้อ

“ฉันไม่รู้ด้วยซ้ำว่ามีลูก กับแม่ของมีเราจากกันไม่ตีสักเท่าไร”

แน่สิ เธอถูกตั้งชื่อว่ามีนาคมเพราะเป็นเดือนที่แม่ของเธอถูกทิ้ง แค่นี้ก็บอกแล้วว่าจบกันแล้วร้ายขนาดไหน

“แล้วคุณทำอะไรหลังจากนั้น ผมหมายถึงคุณรับงานแสดงพักหนึ่งแล้วอยู่ๆ ก็หายจากวงการไปเลย”

“เรื่องมันยาวนานนะ”

“เรามีเวลานี้ นอกเหนือจากแฟนลูกสาว ผมเป็นแฟนคุณนะ” กันต์ยกแก้วในมือเพื่อให้อีกฝ่ายยกมาชน พลศรุตครุ่นคิดอยู่ครู่หนึ่งก่อนจะชนแก้วด้วย

ผ่านไปเกือบชั่วโมงชายวัย ๖๒ ปี ตามบัตรประชาชนที่ชายหนุ่มหยิบออกมาจากกระเป๋าตังค์นั้นกำลังพลิกตัวซ้ายๆ ก่อนจะหลับต่อนโซฟา กันต์ค่อยๆ เก็บบัตรที่เลื่อนออกมาดูกลับเข้าช่องเดิมซึ่งอยู่ใกล้กับรูปถ่ายหน้าตรงของมีนาคมตั้งแต่สมัยเรียนมัธยมปลายในโรงเรียนเอกชน ถักเปียสองข้าง ดูเค้าหน้าออกกว่าสวยตั้งแต่เด็กแม่จะทำหน้าหน่ายก็ตาม

กันต์พับกระเป๋าตังค์หนึ่งสี่ดำของพลศรุตแล้วหย่อนมันลงไปตรงช่องว่างระหว่างแผ่นหลังกับพนักของโซฟา เขาหยิบแก้วที่วางทิ้งไว้บนโต๊ะรวมทั้งหนีบขวดไวน์ที่เปิดเพิ่มมาอีกสองขวดซึ่งตอนนี้วางเปล่าแล้วไปเก็บ

ชายหนุ่มคิดว่าพลศรุตยังคงประคองสติได้ดีถึงพยายามไม่คุยเรื่องมีนาคม ทำให้เขาต้องสนทนาไปตามน้ำแล้ววิวนไวน์ให้อีกฝ่ายไม่ต่างกับบริการ จุดอ่อนสำคัญของเขาคือเกิดชอบเรื่องให้อีกฝ่ายคุยถึงตัวเองในสมัยยังหนุ่ม การเข้าวงการที่ไม่ต่างกับการผจญภัย ได้เดินทางไปที่ต่างประเทศครั้งแรกในฐานะนักแสดง ทั้งหมดนั้นละเอียดและลึกซึ้งยิ่งกว่าข้อมูลในเว็บไซต์ที่เขาเคยอ่านหรือรายการไหนที่เคยให้สัมภาษณ์

พลศรุตยังคงเป็นหนุ่มเสมอ ปรกกายแรงกล้าในดวงตาคู่ที่นัยบอกรัด

แม้ใบหน้าอาจจะดูอ่อนวัยเพราะโบทอกซ์ แต่สิ่งสำคัญที่กัณฑ์ไม่เคยลืมคือ อีกฝ่ายมีความเป็นนักแสดงเข้าสายเลือดซึ่งมีนาคมก็ยิ่งเทียบไม่ติด สำหรับเธอเขายังจับได้บ้างในบางครั้งที่ทำตัวแสนงอน แต่กับบิดาเธอมันแทบเนียนจนน่าสงสัย

ใครต่างก็รู้ว่าการสร้างความประทับใจแรกเป็นใบเบิกทางของความสัมพันธที่ราบรื่นทั้งนั้น แต่เรื่องครอบครัวที่ควรจะพูดถึงกลับถูกฝังเอาไว้ใต้อรอยยิ้มซึ่งไม่ว่าจะลองง้างเท่าไรก็ไม่หลุดพูดถึงสักคำ

เสียงโทรศัพท์ของพลตรีดังขึ้นตอนที่กัณฑ์กำลังล้างจานด้วยน้ำเอื่อยๆ เพราะไม่อยากส่งเสียงดังให้อีกฝ่ายตื่น แต่เขากลับพบว่าคนที่หยุดเสียงนั้นด้วยการรับสายกำลังนั่งกุมศีรษะอยู่ กระป๋องสแตงคอร์กก็ถูกเก็บเข้าที่เรียบร้อยแล้วอย่างไม่น่าตติใจสงสัยอะไร

“คุณคงขับรถไม่ไหว ยังไงให้ผมไปส่งหรือจะค้างที่นี้ก็ได้นะครับ” เขาเซ็ดมือกับผ้ากันเปื้อนไปด้วยระหว่างที่พูดแต่คนฟังส่ายหน้า

“เดี๋ยวมีคนมารับ”

กัณฑ์พยักหน้าเข้าใจ “น้ำลั๊กแก้วไหมครับ”

“ก็ดี แต่ปกติฉันไม่ได้ดื่มมากอะไรขนาดนี้”

“นี่คงไม่ใช่สถานการณ์ปกติมั้งครับ” เขายิ้ม รินน้ำจากเหยือกในตู้เย็นใส่แก้วส่งให้อีกฝ่าย “ถ้าอยากปรับความเข้าใจผมว่าอย่างแรกที่คุณต้องทำคือเลิกคิดว่าตัวเองเป็นพ่อของเธอเสียก่อน”

“ฉันรู้ว่าไม่มีสิทธิ์ แต่มีนาคมเป็นลูกสาวของฉันเสมอ แม้เธอจะไม่ต้องการก็ตาม”

กัณฑ์คิดว่าตัวเองอาจกำลังเริ่มเมา เขาเริ่มสงสารผู้ชายสูงอายุที่แฟนสาวไม่ชอบเพราะทิ้งเธอให้ลำบากเสียแล้ว

“บางทีผมคิดว่าอาจจะพอทำอะไรได้นิดหน่อย แต่มีข้อแม้ว่าคุณจะต้องร่วมมือด้วยนะ”

สัญญาตญาณของมีนาคมบอกว่ามีบางอย่างผิดปกติเกิดขึ้น เพราะก้นต้งซึ่งกินกวางจะทิ้งตัวเครื่องบินไปง่ายๆ...บางที่เขาคงจะกำลังปกปิดอะไรจากเธออยู่โดยแกล้งยกเรื่องงานขึ้นมามั่วๆ หรือไม่เขาคงกำลังซ่อนใครไว้ก่อนหน้านี้โดยที่เธอไม่ทันระแคะระคายก็เป็นได้

มีนาคมเริ่มคิดถึงรายชื่อผู้หญิงในโทรศัพท์ของเขา ซึ่งเกือบทุกคนเคยส่งข้อความมาหาเขา และก็อาจจะส่งอยู่ทุกวันนี้เพราะเขายังเก็บโทรศัพท์มือถือไว้ติดตัวไม่ต่างจากส่วนหนึ่งของร่างกาย

ไหนดจะเคยมีผู้หวังดีส่งรูปผู้ชายที่ดูเหมือนเขากับผู้หญิงอื่นให้ดูอีก

หญิงสาวกดวิดีโอคอลไปหาชายหนุ่มทันที หากคราวนี้เขาไม่รับสายของเธอแสดงว่ามีพิรุณแต่เมื่อภาพบนหน้าจอเปลี่ยนจากภาพถ่ายของชายหนุ่มเป็นวิดีโอ ความคิดที่จะจับผิดทุกอย่างของเธอก็หมดไป

“ไ่” เขาทักโดยที่ยังทำหน้า้งๆ ผ่นด้านหลังทำให้เธอมองออกว่าเขาอยู่ที่ห้องของเขาเอง “มีอะไรหรือ”

มีนาคมหรีตา ก่อนจะบ่นปาก “ฉันก็แค่อยากเห็นหน้าคุณ”

“จะจับผิดละสิ รู้หรือหน้า”

“นี่! ก็แล้วทำไมต้องอธิบายแปลกๆ ทำเหมือนรีบวางสายแล้วก็ติดต่อไม่ได้ละ” สุดท้ายแล้วเธอก็ยอมรับออกไปโดยดีจนได้ “แล้วตกลงพรุ่งนี้จะมาถึงกี่โมง”

“ตอนนั้นผมติดธุระด่วนจริงๆ แต่พรุ่งนี้ไปถึงเข้าก่อนคุณจะตื่นแน่เชียวสิ”

ก้นต้งยังตอบคำถามได้ครบถ้วน ไม่สนใจเสียงที่สูงปรี๊ดบอการมณณ์ของเธอ เขาเป็นอย่างนี้เสมอ ทำเหมือนผู้ใหญ่ประเภทที่แกล้งเมินเด็กที่กำลังร้องไห้เพื่อเรียกร้องความสนใจ

“วันนี้เป็นยังงัยบ้าง” เขาทำให้เธอต้องเริ่มแล้วว่าเมื่อเดินทางมาถึงก็ต้องเตรียมงานกันตั้งแต่ช่วงเช้า กว่าจะจบการถ่ายงานก็ตอนทีหมดแสงพอดี หลังจากนั้นเธอก็ไปรับประทานอาหารกับทีมงาน เดินเที่ยวกับกฤตินใน

บริเวณใกล้ๆ ที่นี้ไม่ได้มีคนมากนัก มีแค่ไม่กี่คนที่จำเธอได้แล้วก็พูดคุยกันเล็กน้อยเท่านั้น

“ตอนนี้เจ็ดคืนหลับเป็นตายไปแล้ว” เธอหันหน้าจอตไรด์พท์ให้กล้องจับภาพไปยังกอดูตินที่นอนคลุมโปงอยู่ ร่างกายขยับตามจังหวะการหายใจ เหมือนหมัดตัวใหญ่ที่กำลังจำศีล เธอไว้ใจอีกฝ่ายมากพอให้นอนร่วมห้องกัน เพียงแต่แยกเตียงกันเท่านั้น

“ตอนนี้คุณก็กำลังจะนอนแล้ว?”

“ใช่ แต่ฉันยังไม่ได้นอนกว่าจะเห็นคุณเสียก่อน”

“แม่คนนี่หឹង” กันต์พูดเล่นมากกว่าจะว่าเธอจริงๆ “ออกไปคุยข้างนอกไหม ระเบียงก็ได้เดี๋ยวจะรบกวนคนอื่น”

“ไม่ละ ฉันจะนอน พรุ่งนี้จะได้ตื่นมารอจับผิดคุณต่อ”

“ตกลงจิง” เขาทำหน้าตาย

“ร้องเพลงให้ฟังหน่อยสิ นะๆ” เธอทำเสียงให้เบาลงเหมือนกระซิบส่งสายตาผ่านกล้องหน้าของโทรทัศน์มือถือจนอีกฝ่ายยอมวางโทรทัศน์ของตัวเองหันไปทางโซฟาในห้อง เขาหายไปจากจอเพื่อไปหยิบกีตาร์ส่วนเธอก็ไต่ขึ้นไปบนเตียงของโรงแรม หามุมวางโทรทัศน์ของตัวเองบนโต๊ะใกล้ๆ สวมหูฟังแล้วนอนตะแคงหนุนหมอนรอ

“เห็นว่าเป็นคนกันเองหรอกนะ ปกติร้องเพลงผมต้องได้เงินรู้ไหม” เขาเซ็ดหน้า แต่ก็นั่งลงที่โซฟาหลังจากกระยะแล้วว่าจะให้เห็นตัวเองประมาณครึ่งตัวพอดี “คุณกะจะนอนหลับไปเลยใช่ไหม”

“ใช่สิ” มีนาคมยกไมโครโฟนที่ติดหูฟังขึ้นมาตอบเบาๆ “เพลงอะไรก็ได้ที่จะทำให้ฉันอารมณ์ดี”

กันต์ยิ้มก่อนจะจับคอร์ดด้วยนิ้วมือที่เรียกว่าผู้ชายปกติ เธอสังเกตมาตั้งแต่เริ่มคบกันว่านิ้วมือของเขาค่อนข้างยาว ปลายนิ้วของเธอไม่สามารถแตะไปถึงปลายนิ้วของชายหนุ่มได้เมื่อลองทาบกัน แต่พอสัมผัสก็รู้ว่าปลายนิ้วของเขาต้านจากการเล่นกีตาร์ บางครั้งมันก็ลอกเป็นแผลนารำคาญแต่

เขากลับไม่เคยบนสักคำ

ชายหนุ่มเริ่มติดกีตาร์เป็นทำนองที่ทำให้เธอเริ่มระแวง

“ไปๆ...ไปลงนรกเสียเถิดที่รัก ฉันจะลงโทษเธอ...”

“อยากให้ฉันลงนรกมากใช้ไหม” เธอถลึงตาใส่ชายหนุ่มที่แลบลิ้นใส่ก่อนจะเริ่มใหม่ คราวนี้เป็นทำนองของเพลงที่เธอจำได้ว่าไม่ใช่เพลงของเขา แต่เธอก็ชอบเพราะเขาร้องพร้อมยิ้มเยิ้มเสน่ห์

“Beautiful girls all over the world

I could be chasing but my time would be wasted

They got nothin’ on you baby

Nothin’ on you baby...”

มีนาคมรักอารมณ์ขันของเขายามส่งจูบล้อเลียนแบบที่เธอเคยทำ เธอปรือตามองชายหนุ่มที่ยังคงติดกีตาร์ร้องเพลงวนไปราวกับกำลังจะสะกดจิตเธอให้ตกไปอยู่ในห้วงเสียงนั้น

ถึงเขาจะไม่ใช่คนที่มีเสียงเพราะที่สุดแต่เธอก็รู้ว่ารักเสียงของเขา มากกว่าใคร

หญิงสาวไม่รู้ตัวว่ากลับไปตอนไหน ตื่นมาอีกทีโทรศัพท์ของเธอก็ถูกคว่ำหน้าจอไว้ หูฟังถูกม้วนเก็บข้างๆ กัน ส่วนกฤตินหายตัวไปทิ้งไว้แต่เพียงเปล้าแถมพับผ้าห่มเรียบร้อย

มีนาคมใช้เวลาแต่งตัวไม่นานก็ลงมาสั่งมือเกือบเที่ยงจากห้องอาหารของโรงแรม คาดคะเนว่ากฤตินอาจจะไปที่ชายหาดแต่ดูจากแสงแดดที่ไม่เหมาะกับคนไม่ทนร้อนอีกฝ่ายคงจะไม่ได้อยู่ที่นั่นแน่

เธอหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาหลังจากที่กินข้าวผัดปุ๊บไปแต่ก็ไม่กี่คำ ไม่ทันได้โทร. หากเห็นว่าผู้จัดการส่วนตัวของตนเองกำลังเดินควงแขนมากับชายหนุ่ม

ซึ่งสวมแจ็กเก็ตหนังสีดำกับแว่นกันแดดน้ำระริน

“เจี๊จิ้น” มีนาคมผุดลุกขึ้น

กฤตินหันมาตามเสียงรีบปล่อยแขนของกันต์

“ว้าย ชู่ว!” กฤตินทำท่าจุกปากให้เธอเสียบก่อนจะรีบเดินมาหา ทั้งชายหนุ่มที่กำลังเช็กอินกับพนักงานต้อนรับของโรงแรมไว้ข้างหลัง “จะเสียงดังทำไม”

“เมื่อจะทำอะไร เห็นนะว่าซบกัน เดียวเถอะ”

“โอ๊ย นี่ไปปรับสีมานะ ต้องได้ค่าแรงบ้างสิ” คนพูดทำสะตืดสะตังตามประสาแต่ห้องผู้ออกมาตามหน้าผาก

“แล้วไม่เรียกฉันไปด้วยละ” มีนาคมห่อปากแต่คู่สนทนาส่ายหน้าพลางหยิบทิชชูบนโต๊ะมาซับเหงื่อ

“ผมบอกแล้วว่ามาถึงก่อนคุณตื่นแน่” กันต์เดินตามมานั่งเก้าอี้ที่ยังว่าง ยืนมือมาจับศีรษะของเธอ “เมื่อวานก็หลับไปคาหูฟังโทรศัพท์เลยนะ”

“อย่ามาทำเลียนแถวนี้ละ” กฤตินแทรกขึ้นมาทำให้ชายหนุ่มชักมือกลับแล้ววางไว้บนตัก ชวนคุยเรื่องอื่นระหว่างรอเอากระเป๋าไปเก็บที่ห้อง แต่มีนาคมรู้สึกได้ว่าทั้งสองคนนั้นดูมีลัษณคมในประหลาดจากสายตาที่มองกันและกัน

“เดี๋ยวเจี๊จิ้นไปเป็นเพื่อนตากันต์ดูห้องก่อนนะ อยากเข้าห้องน้ำด้วย แกกินข้าวก่อน เสร็จแล้วเดี๋ยวค่อยตามขึ้นไปนะ”

หญิงสาวยิ้มแต่กำส้อมแล้วแทงลงไปในมะเขือเทศผ่าซีกเมื่อมองตามกันต์กับกฤตินเดินไปด้วยกันแล้วทำท่ากระซิบกระซาบ

มีพิรุณจริงๆ ด้วย

๑๕

มีเวลาอย่างมากลิสืบห้านาฬิกาที่ก่อนที่มีนาคมจะรับประทานอาหารเสร็จ ก็นัดโยนกระเป่าลงบนเตียงของห้องเดอลูกซ์ก่อนจะทิ้งตัวลงนั่ง มองกฤตินถอนใจเป็นรอบที่รื้อยแล้วทำที่เหมือนจะเสล้ลงมาบนเตียงบ้าง หากเขาไม่ยกมือกันเสียก่อน

“กัณฑ์อะ อย่ามาทำสายตานั้นนี้ใส่เง้จะได้อใหม่” กฤตินทำตาซมดซม้อย “เง้เสียใจนะ”

“มาคุยเรื่องเราต่อให้จบดีกว่า” เขากอดอก เพราะตนเองเป็นฝ่ายเปิดประเด็นเรื่องของพลศรุตตั้งแต่เจอหน้ากันวินาทีแรกที่สนามบิน เป็นไปตามคาดว่ากฤตินเองก็มีส่วนคอยอำนวยความสะดวกให้แก่อีกฝ่ายโดยที่ได้รับความเห็น้อยเล็กน้อย น้อยๆ อยู่เสมอ

ที่แรกกฤตินยังปากแข็งทำให้กัณฑ์ต้องรู้ว่าจะมีนาคมเรื่องที่เจ้าตัวยังติดต่อกับพลศรุต ทำให้ผู้จัดการส่วนตัวจอมเจ้าเล่ห์ยอมคายความลับว่าที่คนเป็นพ่อพบกับมีนาคมได้เพราะเธอบังเอิญเข้าไปอยู่มอเดอลิงของอีกฝ่าย ทำให้สืบรู้ได้ว่าแม่ของเธอเป็นใครจึงพยายามติดต่อเข้ามาเพื่อจะขอ

อุปการะ แต่มีนาคมเข้าใจผิดว่าเป็นอุปการะอีกความหมายทำให้เธอออกจากมอเดลลิ่งนั้นโดยชนวนกฤตินลาออกมาด้วย แต่หลังจากรู้ความจริงเธอถึงยอมรับเงินจากพลครุฑโดยดีแม้จะไม่ทราบว่กฤตินก็มีส่วนได้เสียด้วย

“เรื่องของเราแบบนี้แหละ” กฤตินพลิกตัวลงไปนอนแผ่บนเตียงอย่างแก้งเล่นแง่

“เจ้เคยดูหนังฆาตกรรมที่คนร้ายใช้หมอนกดให้เหยื่อขาดอากาศหายใจไหม” ไม่ต้องรอให้อีกฝ่ายตอบเขาก็หยิบหมอนแล้วพาดลงไปกับเตียง แม้จะไม่ได้รุนแรงแต่ก็ทำให้กฤตินตกใจร้องกรี๊ดออกมาเสียงหัวผีดจากเวลาพุดปกติที่บีบเสียงให้เล็กลง

“อ๊า! อย่าทำเจ้” กฤตินยอมลุกขึ้นนั่งเมื่อเห็นอีกฝ่ายขยับตัวออก รีบจับเสื้อผ้าพร้อมวอร์มเสียงให้กลับเป็นปกติ “เจ้ก็เล่าไปหมดแล้ว จะถามอะไรอีกยะ”

“แต่ก่อนหน้านั้นเจ้คิดจะเลิกเป็นผู้จัดการส่วนตัวให้มีไม่ใช่เธอแล้ว ช่วงนั้นคุณพลครุฑก็คงจะไม่ได้ติดต่อกับเจ้เพื่อคอยสังเกตความเคลื่อนไหวของมีจริงไหม” เขาคิดย้อนไปถึงช่วงที่ตนเองกับมีนาคมเพิ่งพบกัน เวลานั้นเธอกำลังมีปัญหากับกฤติน ซึ่งหมายความว่า เป็นจังหวะบังเอิญที่เขากับเธอคบกันโดยที่บิดาของเธอไม่ได้ระแคะระคาย

“จริงๆ เรื่องนี้รู้แล้วต้องเหยียบไฉนยะ” กฤตินยกมือขึ้นมากัดเล็บ ซ้อนสายตามองคู่สนทนา “เจ้ก็รับเงินพิเศษจากคุณพลครุฑที่ดูแลมีมาเรื่อยนั้นแหละ ชาวช่วงนั้นของมีกับตาจิมแพนเก่าไม่ค่อยดีใช้มัยละ เลยจะลองถอยไปๆ มาๆ คุณพ่อดันมารู้ทีหลังถึงมาบีบคอบให้เจ้กลับมาหาขายมีเนี่ยแหละ”

“บีบคอบ?” กันต์ทำตาโต

“ฉันเปรียบเปรยลียะ” คนพุดกลอกตา “เห็นแบบนั้นพ่อของมีก็มีเส้นสายเยอะเยอะนะ เงินะไม่ใช่ว่าไม่อยากทำงานกับมีมันทรอก แต่ช่วงนั้นข่าวมันแรง สัญญาก็จะหมดด้วยก็เลยว่าจะลองปล่อยตัวเองจะได้มีเวลา

ดูเด็ก ๆ คนอื่นมากขึ้น ยิ่งไงคุณพลศรีก็ต้องหาทางช่วยจัดการปัญหาให้มีแบบเงียบ ๆ ไปได้อยู่แล้ว”

“แต่มีเป็นคนไปหาทนายยื่นฟ้องไอ้จิมเรื่องเงินที่ยังติดกันอยู่ รวมทั้งยื่นฟ้องนิตยสารบันเทิงเองนะ”

“แล้วแกไม่คิดหรือว่าทำไมมันถึงจบง่ายกับแค่ฟ้องไป ยายมีไม่ใช่ดาราคนแรกที่ฟ้องพวกนั้นเสียหน่อย ขนาดว่าไอ้ตาจิมที่เคยให้ขวยยายมีเสีย ๆ หาย ๆ หลังเลิกกันไปตอนนั้นก็แทบไม่มีงานเลย ที่ทำได้ก็แค่พยายามพูดถึงยายมีให้มีพื้นที่ข่าวของตัวเองอยู่ จากดาวรุ่งดับได้แค่ข้ามวันยายมีถึงไม่ยอมยกให้คุณพลศรีตามยุ่งวุ่นวายกับแกด้วยไง”

“แต่ข่าวของเราที่ผ่านมามันก็มีประปรายมาตลอดนี่”

“ข่าวก็คือข่าว ต่อให้จริงคุณพลศรีเขาก็ไม่มายุ่งอะไรขนาดนั้นหรอก นอกเสียจาก...”

“นอกเสียจาก?”

“ทำลูกสาวเขาเสียใจ ยายมีนะเห็นอย่างนี้หุ่มเรื่องความรักจะตายไปไม่มันจะเคยยอมให้เงินไอ้ตาจิมไปได้อย่างไงตั้งสองล้าน” กฤตินพูดหน้าตาย “เจ้คงไม่ต้องบอกนะว่าตายแบบที่ยังมีชีวิตนะเป็นยังไง ถึงแกทำดีแต่ไม่มีใครเปิดประตูให้ จะสวยหยาดเยิ้มหรือหล่อซันฟ้ามาจากไหนก็ไม่มีวันได้โอกาส วงการนี้มันแคบจะตายไป เส้นสายเขาก็มีตั้งมาก”

กันต์เฝ้าปาก “ซีหลังเสื่อชะแล้วสิ”

“หรือไม่ก็นอกเสียจากยายมีจะเป็นคนทิ้งแกเอง นี่เจ้แนะนำจากใจเลยนะ”

“อะไรจากใจนะ” เสียงของหญิงสาวทำให้กฤตินหุบปากฉับ เบิกตาโตค้างเมื่อมีนาคมขึ้นนิ้วมายังเตียงที่กันต์กับผู้จัดการส่วนตัวของตัวเองนั่งเอกเขนกคุยกัน อีกมือของเธอยังจับลูกบิดที่เสียบกุญแจคาที่เอาไว้ดันไปข้างหลัง “สองคนนี้มีลับลมคมในอะไรกัน แล้วทำไมมาอยู่บนเตียงอย่างนี้”

“เล่นกันประสาหนุ่ม ๆ นะ” กันต์ทำเป็นจับแก้มกฤติน “จริงมั๊ยจ๊ะ

เจ็ดนีน”

“เจ็ดชื่อนินนี่!” เจ้าของชื่อบัดมือออกแล้วลนลานลุกขึ้นตัดช่อกันน้อย แต่พอตัว “เจ็ดไปหยิบกระเป๋าดีกว่า ระหว่างนี้ก็อยู่ด้วยกันไปก่อนนะ”

มีนาคมกอดอกหันมองตามคนพูดที่ปากก็พูดไปเรื่อยทั้งที่กระเป๋ายัง อยู่ในมือก่อนออกจากห้องไป

“นี่ คุณหญิงหรือ” กันต์เอนตัวลงบนเตียงแล้วยันคอกนอนตะแคงมอง หญิงสาว ซ่อนพิรุณของตัวเองเอาไว้ได้อย่างแนบเนียน แต่เธอกลับเล่ไปมอง ทางอื่น “เฮ้ย เอาจริงดิ”

“แล้วทำไมต้องหามาด้วยกันล่ะ”

“ก็คุยกันเรื่องที่เจ็ดนีนอยากจะทำมาตุควิวให้มันแหละ เรื่องการทำงาน แล้วก็เรื่องพิธีหาค่าที่ต้นสังกัดเดิม ไม่มีอะไรมากรอก ว่าแต่คุณหญิงหรือ” โทกหกแล้วก็ย่ำจุดที่รู้ว่าจะทำให้เธอไม่ซุกไซ้ต่อ เพราะมีนาคมดูงุ่นง่านขึ้นมา เมื่อเห็นว่าเหตุผลของเขามีน้ำหนัก “กับเจ็ดนีนนี่นะ”

“ไม่รู้ล่ะ ก็ฉันไม่อยากให้คุณอยู่ห่างสายตานี้”

กันต์แค่มอง แล้วก็มียิ้มเมื่อหญิงสาวยกมือขึ้นปิดหน้าเขินอาย

ยามบ่ายริมชายหาดเงียบเหงากว่าที่คิดคงเพราะไม่ใช่ช่วงท่องเที่ยว ชายหนุ่มซึ่งมาด้วยกันทั้งให้มีนาคมนอนอาบแดดบนเก้าอี้ผ้าใบชายหาดกับ กฤติน ส่วนเขาก็ขึ้นเรือไปเพื่อเล่น Fly Board ตามลำพังอยู่ตรงทะเลไกลๆ ทำทางจะสนุกสานตอนร่างกายลอยขึ้นจากผิวน้ำด้วยแรงอัดของน้ำทะเล เขาทรงตัวได้ดีทีเดียวยามที่เคลื่อนไปมาเหมือนมีไอพ่นที่เท้า

“มันเล่นจะครึ่งชั่วโมงได้แล้วมั้งเนี่ย” กฤตินลุกขึ้นนั่งแล้วเลื่อนแว่น กันแดดไว้ที่ปลายจมูก “ระริกระริเหมือนปลากระดีได้น้า”

“ก็น่าสนุกอยู่นะ” มีนาคมตอบตามจริง เพราะเธอก็สนใจแต่เมื่อวัด ความกล้าของตัวเองเทียบกับแสงแดดจ้าเธอขนอนอนใสบิกินี่อยู่ตรงนี้ดีกว่า แต่จะบอกว่าเป็นบิกินี่ก็ไม่ถูกนักเพราะก่อนจะออกไปชายหาดก็

จัดแจงถอดเสื้อกล้ามสีดำของตัวเองแล้วกำซิปให้เธอใส่เสร็จสรรพเพื่อกัน
ไป

มีนาคมก็มองเสื้อกล้ามแสนยาวสกรีนโลโก้เป็นลายของอดีตวงของเขาแล้วถอนใจ ทั้งที่เธอตั้งใจจะใส่ชุดว่ายน้ำเล่นน้ำกับเขาให้พอได้อวดหุ่น
เจ้าตัวกลับหนีไปเล่นสนุกไม่สนใจเธอสักนิด

“แต่เซ็งจริงๆ ชุดนี้คอลเล็กชันใหม่กลับไม่สนใจ”

“แกเก็บไว้ใส่ตอนถ่ายแมกซีนก็พอมีขายมี อวดคนอื่นฟรีๆ ไม่ได้
เงินด้วย” ผู้จัดการส่วนตัวผู้คุมเข้มเรื่องเงินพูดไปก็มองสาวต่างชาติที่ใส่
บิกินีเดินผ่านหน้าไปด้วย “ถึงฝรั่งเขาจะใส่กันปกติก็เถอะ”

“เจี๊ยะ” มีนาคมกลอกตาก่อนจะหยิบโทรศัพท์ขึ้นมาเล่นแก้เบื่อแล้ว
ชวนอีกฝ่ายถ่ายรูปด้วยกันเพื่ออัปลงโซเชียลเน็ตเวิร์ก กว่าจรรู้ตัวอีกทีคนที่
หายไปกับคลื่นก็เดินกลับมาสะบัดน้ำใส่ ทำให้เธอไวยวายเพราะหน้าจอ
โทรศัพท์เปียกไปด้วย

“มาเที่ยวทั้งที่เล่นโทรศัพท์กันอยู่ได้ เก็บไปเลย ไปเล่นเซิร์ฟกัน
ดีกว่า” กันต์ส่งมือให้

มีนาคมบ่นอุบอิบแล้วเก็บโทรศัพท์มือถือ แต่ยังไม่ยอมลุกขึ้นโดยดี

“แค่ไปเล่นเซิร์ฟๆ เตะๆ ก็พอ เซิร์ฟมันยากไป ฉะนั้นว่ายน้ำไม่แข็งอยู่”

“ว่ายน้ำไม่แข็งหรือว่ายน้ำไม่เป็น” เขาขมวดคิ้ว

“มีมันว่ายน้ำไม่เป็น”

“เจี๊ยะ!” มีนาคมหันไปเอ็ดกฤติน “บอกว่าว่ายน้ำไม่แข็งก็ไม่แข็งสิ ไม่ใช่
ไม่เป็น”

“จันเจี๊ตินเฝ้าของไปนะ” กันต์ยิ้มกริ่มกริม กว่าที่หญิงสาวจะหัน
สังเกตเห็นก็ถูกเขาซ่อนตัวแล้ววิ่งสี่คูณร้อยลงทะเลจนเธอกรีดออกมา ตัว
เธอลอยกลางอากาศเพียงครู่ก็ถูกทิ้งลงน้ำทะเลที่สูงกว่าเอวนิดเดียว

มีนาคมเปียกตั้งแต่หัวจดเท้า ล้ำล้นน้ำทะเลยังไม่เท่ากับอายตอนที่
เห็นคนช่างแกล้งยื่นหัวเราะไม่ใส่ใจแม้เธอจะตีน้ำใส่

“ถ่ายชุดว่ายน้ำมาตั้งกี่ปก ว่ายน้ำไม่เป็นได้ยังไง” เขายังยิ้มอารมณ์ดี แม้เธอจะทำหน้าบูดเพราะเสียดายที่แต่งหน้ามาสวยแต่กลับพังหมด ทั้งที่ตั้งใจว่าจะเปียกไม่เกินแค่ระดับอกเท่านั้น

“คืออะไรนักหนา ทำอย่างกับไม่เคยเจอทะเล”

“มีคนกำลังเซ็งไม่ใช่หรือไง” ชายหนุ่มทำตัวเหมือนมีพลังงานเต็ม เปี่ยมพร้อมจะลุยไปทุกที่ เขาไม่รอฟังคำตอบแต่จับมือเธอแล้วพาวิ่งต่อไปในทะเล ยิ่งระดับน้ำสูงขึ้นก็ก้าวไปได้ช้าลงแต่แรงที่ดึงให้ไปด้วยกันกลับมากขึ้น ไม่กี่วินาทีมีนาคมก็ต้องหยุดเพราะระดับน้ำสูงเกินระดับอกแล้ว

“อนุญาตให้กอดได้นะ”

“เฮอะ” เธอปล่อยมือเขาออก “อย่ามาทำเป็นพูดดีหน่อยเลย คุณทำลายบรรยากาศชิลชิล สวยๆ ที่ฉันจะเตะน้ำทะเลแล้วถ่ายรูปซะหมด”

“เง่าน่า มีรูปถ่ายอะไรจะสวยเท่าภาพที่เห็นด้วยตาอีก” เขาก้าวถอยหลัง คลื่นซัดทำให้เหมือนกำลังลอยตัวต้านแรงคลื่น เส้นผมยาวถึงท้ายทอยนั้นกระเซิงขึ้นจนต้องยกมือลูบให้ไปทิศทางเดียวกัน เปิดหน้าผากซึ่งทำให้มีนาคมเบิกตามองพร้อมกันขึ้น

“มันเริ่มจะเหม่งแล้วนะ”

“เวอร์” กันต์รีบหันไปตลบผมลงมาอย่างมีพิธี “น้ำทะเลมันทำให้ผมจับกันเป็นก้อนกว่าปกติด้วย”

“ข้ออ้างชัดๆ” เธอหัวเราะอย่างรู้ทันแล้วกระโดดจู่โจมชายหนุ่มจากด้านหลังซึ่งเขาจับตัวเธอไว้ได้อย่างทันท่วงที แรงพยุคน้ำคงช่วยหนุนน้ำหนักไปได้มากเมื่อเธอกอดคอเป็นการบังคับขี้อาย “เดินไปให้ลึกกว่านี้อีกไป”

กันต์หันมาหรือตามองแต่ก็ยอมเดินไป “คิดว่าตัวเองเป็นความฉ้อฉลหรือไง”

“ใช่ เดินต่อไป” มีนาคมใช้ปลายนิ้วจิ้มลงบนศีรษะของชายหนุ่มไม่ต่างกับความฉ้อฉลขอกดลงบนหัวข้าง เพียงแต่เธอเอี้ยวตัวไปหอมแก้มเขา

อีกทีเป็นรางวัลแทนการให้อภัย “เค็มอะ”

“วันนี้ทะเลหวานมากแล้วนะ ไม้รู้สึกเหรอ”

เขาทำให้เธอหัวเราะได้กับคำพูดเสียนๆ นั้น เมื่อถึงจุดที่ลึกลับก้นดื่ก็ปล่อยขาเธอให้เป็นอิสระแต่ยังใจดีให้เกาะบ่าเอาไว้ระหว่างที่หันหน้าคุยกันถึงเรื่องสัพเพเหระอื่น ตั้งแต่ตารางงานหลังกลับจากหยุดพักผ่อน ความตั้งใจจะจัดห้องใหม่ ทั้งยังนิทานกฤตินที่ถูกฝากให้เฝ้าของอย่างน่าสงสาร

เมื่อคลื่นลูกใหญ่ซัดมาเธอจะกอดคอเขาแน่นรอจนมันผ่านไป ฟังเสียงเขาหัวเราะเวลาที่เธอแลบลิ้นออกมาเพราะน้ำทะเลเข้าไปเติมปาก มีนาคมรู้ว่าเวลาผ่านไปนานแล้วเมื่อพระอาทิตย์เริ่มอ่อนแสงลงสอดคล้องกับความรู้สึกที่ว่าน้ำทะเลเริ่มเย็นกว่าเดิม ปลายนิ้วชี้ของเธอเหี่ยวราวกับนิ้วคนแก่ มันให้ความรู้สึกสากเวลาที่จืดนิ้วหนึ่งลูบวนกับอีกนิ้ว แต่กระนั้นมันก็ไม่ได้รู้สึกเย็นนัก ถ้าวันหนึ่งเธอจะแก่ไปจริงๆ โดยมีเขาอยู่ด้วย

“ไว้คราวหน้ามาด้วยกันอีกนะ”

“อืม แบบไม่มีเจตนาอะ”

“โอเค” เธอยิ้ม แต่นึกสงสารกฤตินเล็กน้อยที่ต้องกลายเป็นคนโดดเดี่ยวในทริป “คุณว่าเราจะมาด้วยกันได้อีกนานแค่ไหน เราจะเริ่มเบื่อกันอยู่ด้วยกันไหม”

“ไม่รู้สิ ความรู้สึกเบื่อกันก็มีบ้างนั่นแหละแล้วแต่บางเรื่อง แต่ว่าเรามีเหตุผลที่จะอยู่ด้วยกันนี่ เรื่องพวกนั้นมันก็เลยเป็นเรื่องเล็กไป ถ้าไม่มีเหตุผลจะอยู่ด้วยกันแล้วคงจะอดทนไม่ได้หรอก ทำไมถามอย่างกับเป็นนักข่าวเสียเอง”

“บางทีฉันก็สงสัยไป ครึ่งปีก่อนเรายังไม่ได้สนิทอะไรกันมากเลยทุกอย่างมันเหมือนเกิดขึ้นเร็วมาก”

มานึกย้อนดูมีนาคมคิดว่ามันรวดเร็วจริงๆ การปรับตัวของเธอกับชายหนุ่มเพื่อให้เข้ากันได้ก็ยิ่งเป็นเกณฑ์ที่น้อยเมื่อเทียบกับความรักครั้งอื่นที่ผ่านมา กันต์เป็นจอมเจ้าเล่ห์ที่มีข่าวคั่วสาวไม่ซ้ำแต่กลับสร้างปัญหาบ่อย

จนนำกลางแคลงใจว่าข่าวลือที่เคยได้ยินนั้นเป็นของเขาจริงหรือไม่

“พูดเหมือนคุณผิดหวังนะ ตอนนี่กำลังอยู่ในช่วงตาสว่างเหรอ”

“อาจจะเป็นอย่างนั้นก็ได้” เธอใช้น้ำเสียงจริงจังทำให้คนฟังขมวดคิ้วแล้วแกะมือเธอออกจากไหล่ของเขาเป็นการลงโทษจนเธอต้องรีบโผล่อกดไว้แต่ก็ยังทันเห็นสายตาของเขามองราวกับจะเอ่ยว่าเมื่อพูดแบบนี้ก็ ‘จมน้ำไปซะเถอะ’

“นี่ ผมมีเรื่องอยากจะถามคุณหนึ่งเรื่อง”

เธอพยักหน้า ได้ยินเสียงคลื่นและลมคลอมาระหว่งที่ชายหนุ่มทิ้งจังหวะเสียง

“คุณว่าเราสนิทกันมากพอที่จะพูดคุยกันได้ทุกเรื่องแล้วรึยัง”